

Declarația de la Budapesta (p.2) ● Noi, secuii și ungurii... (p.2) ● A nu mai fi român (p.3) ● Apel către diaspora (p.2) ●
LEGEA COJOCARU: 20.000 euro pentru fiecare cetățean major (p.5) ● Un român pe tronul Ungariei: Ștefan cel Sfânt (p.10) ●
Larry Wats: România, scoasă din jocul european (p.11) ● Parlamentul suedez - un model care ne-ar scăpa de hoți (p.11)

Anul 1 ● Nr. 0 ● 2017

cultură, identitate, atitudine

"... ca să scriu, iar să scriu, să scriu de
meserie, scrie-mi-ar numele pe mormânt și
n-aș mai fi ajuns să trăiesc..."
(MIHAI EMINESCU)

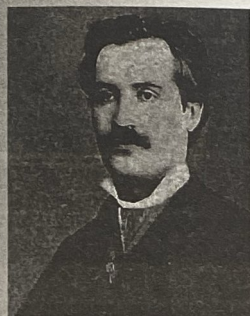
CERȚITUDINEA

Coordonator spiritual și moral: MIHAI EMINESCU

SEPTEMBRIE 2017

Editorial

MIHAI EMINESCU

**Vom avea
de acum înainte
dominația
banului
internațional**

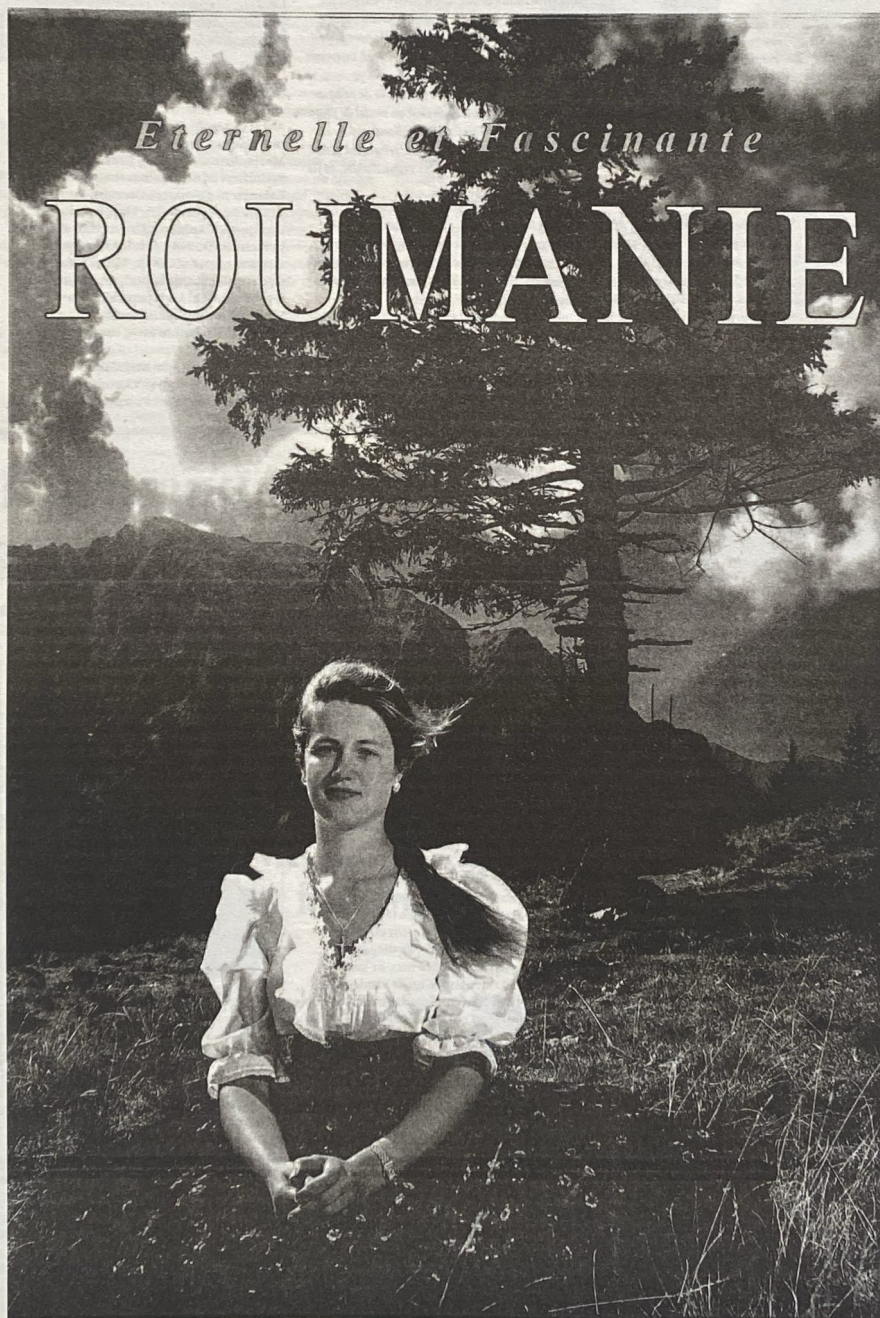
De când lumea nu s-a văzut ca un popor să stea politicește sus și economicește jos; amândouă ordinele de lucruri stau într-o legătură strânsă; civilizația economică e muma celei politice. Legile demagogiei sunt factice, traduse de pe texte străine, supte din deget, pe când ele ar trebui să fie, dacă nu codificarea datinei juridice, cel puțin dictate și născute din necesități reale, imperii cerute de spiritul de echitate al poporului; nu reforme introduse în mod clandestin, necerute de nimenea sau vulgarizate ca o marfă nouă sau ca un nou spectacol. *

Cea mai superficială socoteală din lume ar dovedi, îndestul, că puterea productivă a nației românești n-a crescut, n-a putut să crească în raport cu groaza de cheltuieli pe care le-au impus formele de civilizație străină, introduse cu grămada în țara noastră... Clasele productive au dat îndărăt; proprietarii mari și țărani au sărăcit; industria de casă și meșteșugurile s-au stins cu desăvârșire - iar clasele improductive, oamenii ce încurcă două buchii pe hârtie și aspiră a deveni deputați și miniștri, advocații, s-au înmulțit cu asupră de măsură, dau tonul, conduc opinia publică.

Am admis legi străine în toată puterea cuvântului, care substituie, pretutindenea și pururea, în locul noțiunilor nație, țară, român, noțiunea om, cetățean al universului... Am creat o atmosferă publică pentru plante exotice, de care planta autohtonă moare... Azi avem cele mai înaintate instituții liberale: control, suveranitatea poporului, consilii județene și comunale. Stăm mai bine pentru aceasta? Nu, de zece ori mai rău, căci instituțiile noi nu se potriveau cu starea noastră de cultură, cu suma puterilor muncitoare de care dispunem, cu calitatea muncii noastre, încât trebuie să le sleim pe acestea pentru a întreține aparatul costisitor al statului modern.

(continuarea în pag. 3)

STUDIU DE CAZ cristian tudor popescu și sindromul isteriei în fața perfectiunii (pag. 6-9)

COLEGIUL DE REDACȚIE

Carmen Sylva, Vasile Alecsandri, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Densușianu, I.L. Caragiale, George Coșbuc, Vasile Pârvan, Nae Ionescu, Nicolae Iorga, Pamfil Șeicaru, Cezar Ivănescu, Dan Mihăescu, Stela Covaci

COLABORATORI

Andrei Păunescu, Ciprian Chirvasiu, Constantin Bejenaru-BECO, Constantin Cojocaru, Dan Puric, Dan Toma Dulciu, Daniela Gifu, Dorel Vișan, Firiță Carp, Florian Colceag, Florin Zamfirescu, Ioan Roșca, Laurian Stănescu, Lazăr Lădăriu, Lucian Ciuchiță, Mariana Cristescu, Marius Dumitru, Mădălina Corina Diaconu, Mircea Coloșenco, Mircea Dogaru, Mircea Chelaru, Miron Manega (ispravnic de concept), Nae Georgescu, Nagy Attila, Nicolae Rotaru, Sergiu Găbureac, Valeriu Pricină, Zeno Fodor

Temă de gândire pentru ziariștii de azi

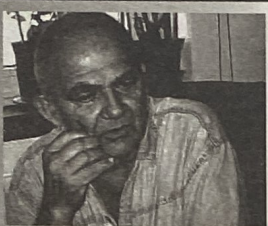
JOHN SWINTON, 1883:

**„Suntem doar niște
prostituante intelectuale”**

În seara zilei de 12 aprilie 1883, ziaristul american de origine scoțiană John Swinton (1829-1901), la o adunare a ziariștilor în cadrul Clubului Twilight, a ținut un discurs incendiar despre presa independentă și condiția jurnalistului. Adevărul acelor cuvinte este, astăzi, mai adecvat ca niciodată:

„Nu există la această dată în istoria Americii o presă independentă. O știți și voi și o știu și eu. Niciunul dintre voi nu îndrăznește să-și exprime părerea în mod cinstit, și chiar dacă ați face-o, știți dinainte că n-ar fi publicate. Eu primesc un salariu săptămânal ca să-mi țin părerea cinstită în afara ziarului pe care-l scriu. Voi, ceilalți, sunteți plătiți ca să faceți la fel, și oricare dintre voi ar face nebunia să-și scrie părerea în mod cinstit ar fi imediat expedit în stradă, căutând de lucru. Dacă mi-aș permite vreo părere cinstită într-unul din numerele ziarului meu, slujba mea ar dispărea în 24 de ore. Treaba jurnalistului e să distrugă adevărul; să mintă sfruntat; să pervertească; să denigreze; să lingă cizmele lui Mamon și să-și vândă țara și neamul pentru pâinea cea de toate zilele. O știți și voi, o știu și eu. Și atunci de ce să închinăm pentru presa independentă? Suntem unelte supuse și slugile bogătaşilor din culise. Suntem Hopa-Mitică; ei trag sforile și noi dansăm. Talentele, posibilitățile și viețile noastre aparțin altor oameni. Suntem doar niște prostituante intelectuale”.

APEL CĂTRE DIASPORA

FLORIAN COLCEAG

E posibil ca istoria noastră să se încheie curând și noi, cu toții, să pierdem o țară

Tralim vremuri de criză cu evoluție rapidă către catastrofa și fuga sau ascunderea capului în nisip nu ne ajută să rezolvăm problemele ce apar din această situație. Nimeni nu este pus într-o poziție în care să fie protejat de criză, chiar dacă trăiește momentan în altă țară, mai puțin afectată. Cum bine știm, la noi criza este amplificată de probleme interne de organizare și administrare care au condus la stăbilitatea sistemului. Din cauza acestor probleme au luat calea străinătății mulți români în ultimii 20 de ani. Nu se știe însă dacă nu va fi necesar ca unii să revină în țară mai târziu ca să-și aducă contribuția sau ca să suplinească unele crize amplificate. De aceea este necesar să facem curat în propria ogradă de acasă.

Gândiți-vă că, dacă românii din diaspora ar avea un candidat pe care l-ar vota, persoana respectată de țară, dacă ar beneficia de posibilitatea votului prin Internet (există astfel de forme practice în UE) și dacă ar fi înțelegiți în intervențiile lor pentru rezolvarea problemelor din România, atunci ar face mai mult decât toate partidele politice împreună. Nu mai suntem în anul '90, există acum grupuri care știu cum funcționează o țară într-un sistem competitiv și capabili de autogestire. Există ONG-uri care se luptă în țară ca să redreseze situația, specialiști recerși în programe europene și, bineînțeles, românii din diaspora care au avut contactul cel mai direct cu alte modele de soluționare a problemelor. Dacă lucrăm și din interior, și din exterior la redresarea sistemului, avem șanse să reușim să o facem. În acest moment, există aproximativ 10.000 de cadre universitare și 50.000 de cercetători de origine română în diverse universități și centre de cercetare din lume. Există, de asemenea, multe zeci de mii de tineri care și-au făcut studiile în marile universități și care au găsit de lucru în alte țări, aici în România nu au fost încurajați să revină, nici nu au avut o șansă de a fi promovați în carieră, neavând nici măcar recunoașterea diplomelor străine.

Toți acești oameni cu înaltă expertiză profesională au avut dezolarea din cauza reacției autorităților române și au decis să-și vadă de viața proprie. Acționând singuri, au crezut că nu pot face nimic, dar nici nu au avut puterea să acționeze împreună. Dar dacă veți afla că țara în care locuiți nu mai are nevoie de serviciile dumneavoastră și veți hotărî să vi întoarceți în România? Din ce în ce mai mulți români trăiesc această experiență.

Ce veți să găsiți aici în țară, dacă nu ceea ce era, atunci când ați plecat? Veți schimba ceva? Trebuie să o provocăm! Trimiteți mesaje și faceți presiuni la organizațiile internaționale pentru votul pe Internet precum și la organizațiile organizatorilor mondiali Corei și vi se va da dat Altis, ritmici, niciunul în lume nu va da ceea ce nu cereți! Situația în care ne găsim se datorează în primul rând modelului organizatoric politic ce este din start proiectat înăuntrul și direcționat în beneficiul unor grupuri de interese. Campaniile electorale se fac pe bani mulți sau prin participarea voluntară a unor suporteri care la sfârșit sunt răpășiți cu funcții în stat sau în administrația locală, fără a avea competența, responsabilitatea sau implicarea socială necesară poziției și neînțelegând ce înseamnă calitatea și munca bine făcută.

Acasă campaniile electorale a dus la polterizarea administrației, educației, sănătății și a altor mecanisme unde principii care trebuia aplicate este competența profesională. Votul pe Internet ar scuti națunea română de acest cormar permanent și ar permite tuturor românilor să alegeți cu ochii deschiși. Este suficient ca, pentru fiecare candidat, să se ceară părerea populației, fiecare să dea o bătă albă sau neagră și explicațiile necesare în privința candidaturii, iar aceste bătă să dea un profil general vizibil tuturor. În perioada de votare, când toți ar trebui să stea la o masă comună sau să parcurgă distanțe imperioase pentru a ajunge la secția de votare, votul pe Internet ar acorda șansa oricărui român de a-și da acordul consiliului și fără să fie obligat de falsificarea și coruperea rezultatelor, printr-un sistem centralizat în altă țară și bine protejat împotriva corupției rezultatorilor.

Votul pe Internet ar putea rezolva unele probleme, dar există multe mijloace de a acționa pentru redresarea României. Deschideți linii de colaborare cu organizațiile din România care lupează pentru înfrângerea crizei și pentru progres. Dacă nu ne ajută, este posibil ca istoria noastră să se încheie curând și noi, cu toții, să pierdem o țară.

Declarația de la Budapesta

Pele mijlocul anului 1989, când mai multe forțe oculte ("agenturii" de care vorbea Ceaușescu) pregăteau "aplicația" din decembrie, planurile erau altele decât ce a ieșit. Pe 16 iunie, de pildă, un grup de 12 maghiari și un grup de 6 români (la care s-au adăugat ulterior și alții) semnau un document dubios, care n-avea nicio legătură cu situația socială din România. Avea în schimb legătură cu toate acțiunile separatiste de astăzi ale UDMR (numite eufemistic în fel și chip: democrație, europenism, civilizație, autonomie culturală etc.).

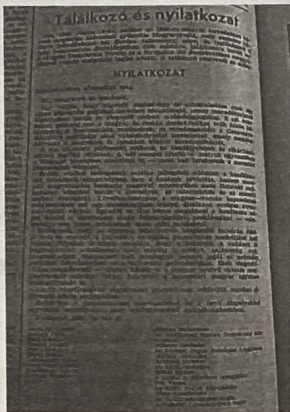
Documentul se numea DECLARAȚIA DE LA BUDAPESTA, iar printre semnatarii români se numărau Neagu Djuvara, Paul Goma, Virgil Ierunca, Eugen Ionescu, Monica Lovinescu, Bujor Nedelcovici, Vladimir Tismăneanu, Doru Braia. Oricâtă greutate ar avea aceste nume în spațiul public, aderearea lor, prin semnătură, la intențiile bine învelite în concepte europene, ale DECLARAȚIEI DE LA BUDAPESTA, nu poate fi calificată decât trădare sau prostie. La trei săptămâni de la difuzarea scrisorii, pe 4 iulie 1989, o delegație maghiaro-română s-a deplasat la Verois, în Elveția, și i-a prezentat-o Regelui Mihai. Acesta a salutată într-un tototul conținutul documentului.

DECLARAȚIA DE LA BUDAPESTA

Astăzi, 16 iunie 1989, odată cu celebrarea funeraliilor victimelor represiunii revoluției maghiare din 1956, eveniment de o deosebită importanță pentru popoarele Europei și, în special, pentru cele care trăiesc încă sub dictatură comuniste, a avut loc o întâlnire între membrii Forumului Democrat Maghiar și Români, semnatarii ai următoarelor

DECLARAȚII

Noi, români și unguri, Considerăm că libertatea și propășirea celor două popoare pot fi realizate și garantate numai într-un cadru politic pluralist de respectare integrală a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. O acțiune comună a forțelor democratice maghiare și române se impune pentru atingerea acestui scop. Regimurile comuniste și, în special, politica dusă de dictatura ceaștă, a creat o situație de criză acută, care împiedică comunicarea dintre români și maghiari. Dialogul început astăzi între noi dorește să învingă aceste piedici și să stabilească bazele

Declarația de la Budapesta, apărută în Magyar Hírlap la 20 iunie 1989

unor relații normale între cele două națiuni care s-au format în același spațiu geografic.

Dată fiind configurația hărții etnice, soluționarea conflictelor nu poate veni în nici un caz din revizuirea frontierelor, ci din schimbarea rolului lor în sensul liberei circulații a persoanelor, a informației și a ideilor, în conformitate cu acordurile de la Helsinki. Situația deci îmbunătățirea relațiilor româno-maghiare în perspectiva procesului de restructurare democratică general-europeană, care singur va fi în stare să rezolve problemele acumulate de-a lungul istoriei între popoarele continentului, într-un mod care să satisfacă interesele legitime ale fiecăruia în parte.

Transilvania a fost și este un spațiu de complementaritate și trebuie să devină un model de pluralism cultural și religios. Este în folosul popoarelor noastre ca diversitatea culturală, religioasă și de tradiții, care a făcut specific Transilvaniei, să fie preservată.

Deputul la o reprezentare politică autonomă și la autonomie culturală a fiecărei națiuni trebuie garantat. Realizarea sa implică, printre altele, asigurarea unei școlarități de toate gradele în limba maghiară, inclusiv reînființarea universităților maghiare din Cluj.

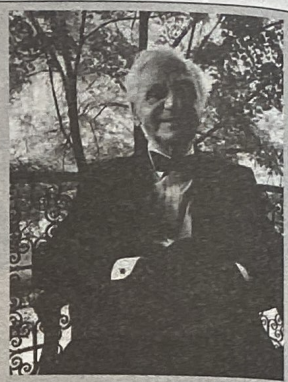
Principiile enunțate mai sus vor sta la baza tuturor acțiunilor comune pe care semnatarii înțeleg să le ducă în viitor. Apelăm la organizațiile democratice, precum și la acele persoane care împărtășesc aceste principii, să se alăture acestei acțiuni. Budapesta, 16 iunie 1989

ION RAȚIU:

„E prima dată când un grup de români a recunoscut implicit că Transilvania nu e pământ românesc“

Diaspora românească a reacționat prompt și categoric împotriva DECLARAȚIEI DE LA BUDAPESTA, pe care a considerat-o un precedent periculos, care a făcut un mare deserviciu istoriei și chiar viitorului poporului român. Iată care a fost poziția regretatului Ion Rațiu.

„[...] Așa cum am declarat din nou la BBC și la „Vocea Americii“, noi avem o reconciliere istorică cu ungurii și depunem eforturi reale, verificabile, pentru a o realiza, mai ales ajutând pe toți refugiații din România, astăzi în Ungaria, fără absolut nici o distincție etnică. Prea mare importanță nu trebuie să dăm Declarației de la Budapesta. Fără îndoială, vasta majoritate a poporului român nu poate să adopte o astfel de poziție și să-și nege originea. Și e absolut sigur că românii ardeleni, fără excepție, o resping. Declarația, însă, a făcut un mare deserviciu istoriei și chiar viitorului poporului român. E prima dată când un grup de români a recunoscut implicit că Transilvania nu e pământ românesc, că ne-am format acolo împreună cu ungurii. E destul să citești Erdy Törnte ca să-și dai seama că nu vor înceta, de acum încolo, să ne reamintească că această Declarație a fost făcută de români patrioți

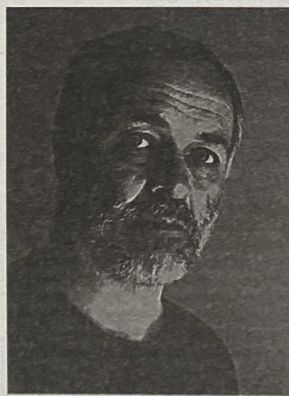

nesiliti de nimeni, în deplină libertate, în Lumea Liberă. Mie, personal, mi-a atras atenția asupra acestui lucru dl. Ksorus, unul din conducătorii militanți maghiari, la o masă ce ni s-a dat la Washington, în iunie anul acesta. La timpul său UMRL își va defini poziția: pozitiv ca întotdeauna. Dar astăzi e rândul ungurilor să condamne șovinismul multora dintre ei - de care sunt pline ziarele și programele de televiziune din lumea întreagă. Astăzi e rândul ungurilor să recunoască explicit că Transilvania e pământ românesc. Dar ca să nu rămână nici o umbră de îndoială: ÎNTR-O ROMÂNIE DEMOCRATĂ, UNGURII ȘI CELELALTE MINORITĂȚI VOR AVEA EXACT ACELEAȘI DREPTURI CA ȘI ROMÂNII ÎN MIJLOCUL CĂRORA TRĂIEȘC.“

SEMNATARI:

Antal G. Laszlo, Antal Jozsef, Balogh Julia, Biro Gaspar, Csóori Sandor, Fur Lajos, Ilzse Maria, Jeszensky Geza, Keszthelyi Gyula, Kodolanyi Gyula, Molnar Gusztav, Stelian Balanescu, din partea Cercului Român din RFG, Mihnea Berindei, vicepreședinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România (LDHR), Ariadna Combes, vicepreședinte al LDHR, Mihai Korne, director al revistei "Lupta", Ion Vianu, reprezentant al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România din Elveția, Dinu Zamfirescu, membru al Biroului LDHR. Acestei declarații s-au mai alăturat: Rockenbauer Zoltan și Vagvolgyi Andras, din partea Federației Tineretului Democrat

(FIDESZ), Partidul Liber Democrat, Asociația Maghiarilor din Transilvania, prin președintele Kiss Bela și secretarul Spaller Arpad, întregul colectiv redacțional al revistei "2000", Bojtár Endre, șeful secției pentru Europa răsăriteană a Institutului de Istorie Literară, prof. Bela Kallman, Dan Alexe, Daniel Boc, Theodor Cazaban, Matei Cazacu, Antonia Constantinescu, Sofia Cesianu, Florica Dimitiescu, Neagu Djuvara, Paul Goma, Virgil Ierunca, Eugen Ionescu, Marie-France Ionescu, Monica Lovinescu, Bujor Nedelcovici, Adrian Niculescu, Alexandru Niculescu, Alain Paruit, Alex. Sincu, Sanda Stolojan, Vlad Stolojan, Vladimir Tismăneanu, Ileana Vrancea, iar în final George Barbul, Doru Braia, Dina Brătianu-Missirliu, Alexandru Missirliu, Ileana Verzea.

NAGY ATTILA

Cred că maghiarimea ar trebui să adopte, în locul izolării cauzate de frustrările istorice, calea dublei identități, calea biculturalității. Despre aceasta nu se vorbește, deși reprezintă o formă de păstrare a identității în relație de armonie cu majoritatea. Ceea ce ar însemna asumarea istoriei, chiar dacă, eventual, aceasta a fost nefavorabilă ungurilor și secuiilor.

Uneori omul, ca să fie salvat, trebuie să-și amputeze anumite părți ale corpului. Câteodată așa este și în istorie! După părerea mea, o Ungarie mare în exces ar fi pus în pericol chiar existența maghiarimii. Nimeni nu se gândește ce s-ar fi întâmplat în cazul supraviețuirii Austro-Ungariei! Oare nu cumva a existat pericolul ca ungurimea să se fi dizolvat în alte neamuri, care erau majoritate în cea mai mare parte a Austro-Ungariei? Trebuie să fim realisti: Ungaria așa-numită mare, mult prea idealizată, în mod nerealist, de către

Noi, secuii și ungurii, ar trebui să începem prin a cere iertare pentru crimele noastre față de români!

naționalistii maghiari, nu mai era demult viabilă în sine! Dacă am judeca așa, am înțelege că Trăianul a venit ca un sfârșit normal, natural, al Imperiului Austro-Ungar și că durerea și frustrarea care i-au urmat au fost nefondate! Merită reținută, în legătură cu frustrarea istorică a maghiarimii, afirmația lui Eugen Drewermann, teolog romano-catolic și psiholog jungian, care zicea că, dacă cineva devine frustrat, în urma unui eveniment oarecare, înseamnă că era și înainte! O identitate problematică, precum cea a maghiarimii, nu se vindecă prin imagini neverosimile, cum e imaginea Ungariei Mari, și prin dureri/traumă legate de această imagine, de dispariția ei, imagine care niciodată nu s-ar mai putea refăce! O frustrare nu se vindecă niciodată prin confruntarea dușmănoasă cu mediul, cum cred naționalistii maghiari și nu reprezintă o apărare a identității, a cărei problemă este boala în sine! Această confruntare nu poate genera decât tensiuni! Din păcate așa se întâmplă în județul Covasna, prin primarul orașului Sfântu Gheorghe, Antal Árpád András, pentru care Ziua Națională a României reprezintă în fiecare an prilejul de a provoca tensiuni interetnice! Cred că de alt comportament avem nevoie noi, secuii și ungurii, în România, față de istorie, față de prezent, comportament care ar putea decide viitorul nostru comun în bună înțelegere! Chiar un sociolog secui, Magyari Nándor László, profesor la Universitatea Babeș-Bolyai, scria, că „în loc să plângem pentru Trianon și pentru ceea

ce i-a urmat, ar trebui să ne confruntăm cu ceea ce au simțit românii înainte de Trăian, adăugând la asta și suferințele românilor în timpul ocupației horthyste în Nordul Ardealului!" Problema maghiarimii, sursa frustrărilor ei, este neputință integrării, în conștiința națională, a părții întinsecate a neamului maghiar! Avea dreptate scriitorul evreu Kertész Imre, care zicea că „maghiarimea este frustrată din cauza că n-a consintenzat niciodată atrocitățile sale comise în istorie față de alte neamuri, adică n-a avut curajul de

a se confrunța cu propria istorie!" Lipsa curajului duce totdeauna la frustrare și la idealizarea iluzorie a eroismului neamului! Cred că, după '89, noi, secuii și ungurii, trebuia să începem o altă eră, în România: cea a loialității față de Statul Român, pe care încă n-am acceptat-o după Trăian. Ar trebui să începem prin a recunoaște public și a cere iertare pentru crimele noastre față de românii! Cred că astăzi de gest ar fi însemnat o împăcare istorică între două neamuri și ar însemna începutul integrării noastre, adevărate, în România. O integrare adevărată, fără izolaționism și separatism, pe care încă n-am făcut-o! Guvernul maghiar anterior guvernului Orban a făcut un gest frumos față de România, când a acceptat ca ziua de 1 Decembrie să fie sărbătorită, la Budapesta, într-un teatru renumit. Guvernul Orban însă, ajuns la putere, a interzis acest lucru și nu numai atât, el a declanșat și o retorică intensă antiromânească, revizionistă și nu uităm însă că Orban este aliatul lui Putin, deci nu trebuie ca noi, secuii și ungurii, să cădem în capcană revizionismelor. Trebuie să fim loiali Statului Român, căci revizionismul servește unei cauze străine, nu cauzei noastre comune! Nu vom câștiga nimic prin revizionism, istoria ne-a arătat-o! Ocupația, administrația horthystă, i-a discriminat pe secui, chiar în secolul! Ungurii sunt cei care ne-au furat identitatea noastră secuiască, asimilând-o cultural în maghiarime, în timp ce, în cea mai mare parte a istoriei noastre, ne-au asuprit! Viitorul nostru, dacă va fi, va fi comun. Dacă nu - nu va fi!

CINE SUNTEM, CE VREM și DE CE...

CINE SUNTEM. În sensul strict al inițiativei acestui proiect cultural, suntem câțiva: subsemnatul și "colaboratorii" din caseta tehnică. În sensul mai larg, al apartenenței la o comunitate spirituală care deside apologetica deznădejdi, credem că e vorba de un popor. Există încă un popor român din care nu ne e rușine să afirmăm că facem parte. De aceea colegiul redacțional este alcătuit dintr-o echipă de profesioniști atemporală, prin urmare prezenți. Contemporaneitatea lor nu mai trebuie demonstrată, a făcut-o deja istoria. Suntem, așadar, o echipă mare și actuală, din care fac parte atât cei care întâmplător nu mai sunt, cât și cei trăitori care au apucat să fie, precum și cei care își caută corect matca identității prin cultură.

CE VREM. Nu ne propunem să aducem ceva nou sub aspectul originalității propriu-zise a textelor. Originalitatea nu poate fi inventată. Ea există sau nu există. Nu ne-am propus nici să alegem după țipet "exclusive", pentru a intra în cine-știe-ce competiție cu alte publicații sau instituții media. Nu vom "fetșița" deci, în niciun chip această perspectivă caducă și fără... perspectivă. Vom prelua, fără să avem sentimentul vreunei culpabilități, informații aflate în circulație, care servesc uneori ideii majore sau care reapun în discuție ceeaa anacronice ori stereotipii păguboase. Vom încerca să reaşezăm informația într-o ordine

corectă și morală, atât cât ne permit puterile, conștiința și pregătirea. Avem îndoile mari, căci numai proștii nu se îndoiesc, dar aceste îndoile se referă la șansa de a reuși, nu la justificarea morală a demersului, care este major și smerit în același timp: încercăm, nu să ridicăm catedrale, ci să plivim burieniile din grădini și cimitire. Vrem să arătăm că realitatea românească profundă - aceea a preocupărilor, așteptărilor și deșteptărilor - este cu totul alta decât ceea ce ni se prezintă în ziare și la televizor. Aceea este o realitate de nișă, periferică chiar, în niciun caz definitorie. Definitoriu este sistemul de valori care a generat tot ce avem mai bun în cultură.

Vrem să arătăm că acest sistem de valori, corect abordat și dimensionat, are și target, și audiență. Vrem să creăm o platformă de vizibilitate publică tuturor celor care au ceva important și coerent de rostit în urgita cultură română. Vrem, în ultimă instanță, "să susținem demnitatea de a fi român, în locul rușinii de a fi român, prin toate argumentele corecte ce ne stau la îndemână. Pentru că nu e sănătos să te simți vinovat de faptele rușinoase ale unora, așa cum nu e corect să te bați în piept cu performanțele altora. Dar felul în care ne raportăm la acestea, sensul și scopul cu care lăudăm sau condamnăm, ne așază pe fiecare în vecinătatea care ni se cuvine.

Ceea ce încercăm prin acest demers presupune un mare risc și o mare responsabilitate. Lucian Blaga zicea însă că există oameni care, de teama de a nu abuza în vreun chip, preferă să nu făptuiască nimic. Despre aceștia se poate spune că însăși existența lor e un abuz. La fel credem și noi deși, la nivel de gramatică a gestului, nu este exclus să mai și greșim. Ne asumăm însă acest risc și întreaga responsabilitate a faptelor. Mai bine să greșim făptuind, decât să rămăi integru nefăptuind nimic.

CHIPA. Colegiul redacțional al acestei publicații online este alcătuit, după cum bine se vede, numai din morți: Mihai Eminescu, Carmen Sylva, L.L. Caragiale, Pamfil Șeicaru, Nae Ionescu, Nicolae Iorga, Cezar Ivănescu, Dan Mihaescu, Stela Covaci. Mai există și o echipă de colaboratori, alcătuită din oameni relativ vii, care-și asumă cu smerenie rolul de slujitori ai celor dintâi. Nu este nici exhibiționism, nici speculație perversă, este expresia unui mesaj. Iar mesajul acestei îndrăznele (impetiată) ar spune unei, iar alții ne vor lua, poate, peste picior) este că morții aceștia sunt, prin faptele lor fundamentale, mai vii decât noi, anacronici. Mai vii și mai actuali. Nu i-am resuscitat, deci, aducându-i în actualitate, am consemnat doar o stare de fapt. Textele lor, selectate după criteriul actualității, vor fi publicate periodic, ca și cum astăzi ar fi scrise.

Miron Manega - Ispravnic de concept

A nu mai fi român!

A apărut acum, de curând, o nouă modă printre tinerii intelectuali și scriitori: a nu mai fi români, a regreta că sunt români, a pune la îndoială existența unui specific național și chiar posibilitatea inteligenței creatoare a elementului românesc.

Să ne înțelegem bine: tinerii aceștia nu depășesc naționalul pentru a simți și gândi valorile universale; ei nu spun: "Nu mai sunt român, pentru că sunt înainte de toate om, și cuget numai prin acest criteriu universal și etern".

Tinerii aceștia nu disprețuiesc românismul pentru că sunt comuniști sau anarhiști, sau mai știu eu ce sectă social-universală. Nu. Ei, pur și simplu, regretă că sunt români și ar vrea să fie (o mărturisesc) orice altă nație de pe lume, chinezi, unguri, nemți, scandinavi, ruși, spanioli; orice, numai români - nu. S-au săturat până în gât de destinul acesta de a fi și a rămâne român. Și caută prin orice fel de argumentare (istorică, filozofică, literară) să demonstreze că românii sunt o rasă incapabilă de gândire, de eroism, de probleme filozofice, de creație artistică și așa mai departe.

Unul dintre ei se îndoiește demult de realitatea unui neam românesc războinic, încât își propune să citească istoria Imperiului Otoman a lui Hammer, ca să verifice dacă într-adevăr s-au luptat vreodată românii cu turcii și i-au învins!

Altul crede că orice creier care contează în istoria și cultura "românească" nu e de origine română. Cantemir, Kogălniceanu, Eminescu, Hașdeu, Conta, Măroșescu, Iorga, Părvan etc. - toți, dar absolut toți, sunt străini.

Sunt slavi, ovrei, armeni, nemți, orice; dar nu pot fi români, românii nu pot crea, nu pot judeca; românii sunt deștepți, sunt smecheri, dar nu sunt nici gânditori, nici creatori.

Dacă le pronunți vreun nume despre care se știe sigur că e românesc, au alte argumente. Este din Oltenia? Sânge sârbesc. Este din Moldova? Moldova întreagă e slavizată.

Din Transilvania? Sânge unguresc. Cunosc câțiva moldoveni care spun cu mândrie: "Am sânge grecesc!" sau "Strămoșu-meu a fost rus". Singura lor șansă de a fi oameni adevărați este de a-și dovedi că originea lor nu este curată românească. Nu cred că se află țara europeană în care să existe

atâția intelectuali cărora să le fie rușine de neamul lor, să-i caute cu atât a frenezie defectele, să-și bată joc de trecutul lui și să mărturisească în gura mare că ar prefera să aparțină, prin naștere, altei țări. Toți tinerii aceștia au de făcut obiectul neamului românesc. Mai întâi, spun ei, românii sunt deștepți, și asta îi împiedică să aibă drame interioare, să cunoască profunzimile sufletului omenesc; îi împiedică să aibă probleme.

Cine nu are probleme sufletești, cine nu capătă însoimii din cauza meditațiilor și agoniilor, cine nu e în pragul nebuniei și al sinuciderii, cine nu ajunge pentru zece ani neurașenic, cine nu urlă "Neam! Agonie! Zădărnice!", cine nu se dă cu capul de pereți ca să afle "autenticitatea", "spiritualitatea" și "viața interioară" - acela nu poate fi om, nu poate cunoaște valorile vieții și ale culturii, nu poate crea nimic. Românii sunt deștepți - ce oroare! Unde poate duce deșteptăciunea? La ce-ți folosește faptul că poți cunoaște, superficial, realitatea - când îți lipsește facultatea de a imagina probleme, îți lipsește boala prin care poți întrezări moartea și existența, îți lipsește înseși elementele dramei lăuntrice?

Tinerii aceștia sunt supărați pe neamul românesc pentru că românii nu au drame, nu au conflicte și nu se sinucid din desperare metafizică. Tinerii au descoperit o întreagă literatură europeană de metafizică și etică a desperării. Și, pentru că desperarea este un sentiment necunoscut românului (care a rămas, în pofida atâtor erezii și culturalizării, drept-credincios Bisericii Răsăritene), tinerii intelectuali au dedus stupiditatea iremediabilă a acestui neam. (...)

Alimentați de lecturi europene, mimând drame europene, voind cu orice preț o spiritualitate care să semene chiar numai exterior cu spiritualitatea occidentală sau rusă - tinerii n-au înțeles nimic din geniul acestui popor românesc, băntuit de atâtea păcate, având nenunțate lipsuri, dar strălucind totuși cu o inteligență și o simțire proprie.

Tinerii au reacționat împotriva curentului de acum 10-12 ani, pornit de la Gândirea și Ideea Europeană (Părvan, Lucian Blaga, Nae Ionescu, Nichifor Crainic; originale sunt tot în cursurile și publicațiile lui N. Iorga), care proclamase "autohtonismul", "specificul etnic" în artă și în gândire și încercase

cea dintâi filozofie ortodoxă prin crearea tipologiei românești. Cauzele acestei reacțiuni (care a început prin a fi pur spirituală, pentru a ajunge în deplin nihilism, negație a istoriei, relativism în cultură, disoluție a conceptelor critice etc.) sunt mult prea interesante și prea aproape de noi ca să ne încumetăm să le discutăm în acest articol.

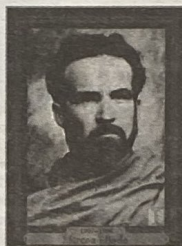
De altfel, nici n-am încercat aici să cercetăm întreg fenomenul "a nu mai fi român", ci numai să denunțăm câteva din aberațiile ultimei mode intelectuale.

Aceia care deseperează de destinul de a se fi născut români judecă strâmb meritele și defectele poporului. Ei vor problematiza, îndoiesc - iar poporului român îi e cu totul străină îndoiala și despre eroi are o concepție cu totul familiară. Pentru un tânăr intelectual, credința și îndoiala au valoare filozofică, deschid căile meditației, pun probleme; pentru un țărăn român nu există îndoială, el crede firesc (așa cum curge aple, cum creșcă florile), fără "probleme" (țărănul român este realist; vezi colecțiile de proverbe, ca să înțelegi cum a reacționat el contra încercărilor de idealism, de criticism aduse de popoarele cu care a intrat în legătură). (...)

Este adevărat că poporul românesc suferă de multe păcate, este adevărat că ne lipsește multe axe - dar aceasta e condiția noastră umană, acestea sunt posibilitățile noastre de a atinge universalitatea. Putem pleca de la ele sau le putem ignora pur și simplu.

Dar nu e nici cavaleresc, nici eficaș să ne fie rușine că ne-am născut români, numai pentru simplul motiv că nu găsim în valentele românești ceea ce vrea Ștefan sau Dostoievski.

Mircea Eliade - Oceanografie (1934) - Editura Humanitas, 1991

PETRE ȚUȚEA, scrisoare către EMIL CIORAN: „Fără creștinism, umanitatea ar fi alcătuită din bipezi anonimi și glorioși”

Dragă Emil,

Mă gândesc cu plăcere la clipa când ne-am cunoscut. Țin să subliniez că apar, pregnant, în conștiința mea în mod pur, detașat de timp și spațiu. Încerc să gândesc jocul pe care-l port între prietenie și admirație. Am certitudinea că te-ai împlinit, eu însă nu. Mă consolez nu cu această iluzorie formă a nemuririi: gloria, ci cu nemurirea religioasă, care punctează cimitirele cu cruci. Crucea simbolizează anularea distincției între glorioși și învinși. Fără religia creștină omul ar trăi neliniștea produsă de limitele vieții și de moartea absolută. Ce glorioș este creștinismul ce populează templele și cimitirele cu nemuritori! Religia creștină asigură fraternitatea între glorioși și anonimi și învinși. Fără creștinism, umanitatea ar fi alcătuită din bipezi anonimi și glorioși. Ce glorioasă e viziunea creștină asupra omului în care nebunii, neîmpliniții și genile se întâlnesc, fratern, aici și dincolo.

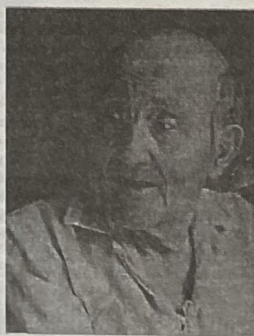
Religia creștină ne permite să vorbim despre oameni fără deosebire. Este și firesc, pentru că, deși fizic se aseamănă,

metafizic se deosebesc prin destin. De altfel, metafizica, această disciplină filosofică fundamentală, nu a putut și nu poate înlocui religia. Religia creștină, prin puterea ei nivelatoare, înlătură oamenii de prisos; are înlătură de gustul existenței și spaima morții absolute.

Dragă Emil, sunt bătrân, bolnav și trist. Sunt neliniștit de perspectiva morții. Ce pustie ar fi viața fără temple, sacerdoții și credincioși. Îmi pare bine că școala, cu toate disciplinele ei, nu poate înlocui Biserica.

P.S. Dragă Emile, cred că-ți aduci aminte de scrisoarea, trimisă acum câțiva ani, prin care te rugam să-ți las camera de lângă Cismigiu. Acum, când perspectiva morții mă preocupă mai mult ca altădată, revin cu aceeași rugămintă, pentru a avea și tu, când te vei fi întorcând la București, un acoperiș.

Petre Țuțea
3 martie 1991, București

EDITORIAL

MIHAI EMINESCU

Vom avea de acum înainte dominația banului internațional

(Continuare din pagina 1)

Dacă în timpul când ni se promitea domnia virtuții, cineva ar fi prezis ceea ce are să se întâmple peste câțiva ani, desigur ar fi fost declarat proroc mincinos. Să fi zis cineva că cei ce promiteau economii vor spori bugetul cheltuielilor cu 40%; că cei ce combat funcționarismul vor spori numărul posturilor cu sutele; că cei ce sunt pentru independența alegătorilor vor face pe funcționar să atârne atât de mult de autoritățile supreme încât aceste mii de oameni să voteze conform comandei din București; că se va specula averea statului la bursă; că se vor da 17 milioane pe drumul de fier Cernavodă-Chiștenle (Constanța n.r.), care nu face nici cinci, și că patru milioane din prețul de cumpărături se va împărți între membrii Adunărilor; că se va constata cumcă o seamă de judecători și de administratori în România sunt tovarășii de câștig ca bandiții de codru.

Dacă cineva ar fi prezis toate acestea lumea ar fi răs de dânsul și totuși nu numai acestea, ci multe altele s-au întâmplat și se întâmplă zilnic, fără ca opiniunea publică să se mai poată irita măcar.

Cestiunea economică la noi nu e numai o cestiune a mișcării bunurilor; ea e mai adâncă, e socială și morală. Fără muncă și fără capitalizarea ei, adică fără economie, nu există libertate. Celui care n-are nimic și nu știe să se apuce de nici un meșteșug dă-i toate libertățile posibile, tot rob e, robul nevoilor lui, robul celui dintâi care ține o bucată de pâine în mână. Nu există alt izvor de avere decât sau muncă, fie actuală, fie capitalizată, sau sustragerea, furtul. Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au eu a pierdut cineva.

Mita e-n stare să pătrundă oriunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații... Oamenii care au comis crime grave se plimbă pe străde, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie... Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Aci ce compun grosul acestei armate de flibustieri politici sunt bugetofagii, gheșefarii de toată mână, care, în schimb foloșelor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă. Elemente economice nesănătoase, jucători la bursă și întreprinzători șarlatani, se urcă, cu repezune, în clasele superioare ale societății omenești...

Justiția, subordonată politicii, a devenit o ficțiune. Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandalosă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijază însuși cercetările făcute contra sa; partidul fine moriș a-l reabilita, alegându-l în Senat. Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale care calcă făgăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării... Căuza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia și Camorra, care miroase de departe a pușcărie.

Oare nu e caracteristic pentru tratamentul de care se bucură populațiile noastre din partea administrației și a fiscalității când constatăm că, în același timp în care zeci de mii de străini imigrează în țara noastră, din contră, părăsesc țara lor, ca soarecii o corabie care arde, și că emigrează? La noi mizeria e produsă, în mod artificial, prin introducerea unei organizații și a unor legi străine, nepotrivite cu stadiul de dezvoltare economică a țării, organizație care costă prea scump și nu produce nimic. Așa încât, departe de a vedea existența statului asigurată prin cămașa puternică și previzătoare a tot ce poate produce nația mai viguroasă, mai onest și mai inteligent, suntem, din contră, avizați pe a deștepta siguranța acestei existențe de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională. Acea necesitate internațională n-are nevoie de-a ține seama de sentimentele noastre intime, ci numai de existența unui petec de pământ cvasineatru lângă Dunăre.

Vom avea de-acum înainte dominația banului internațional, impusă de străini; libertatea de muncă și tranzațiuni; teoria de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal, și, în această luptă învinge cel pentru care orice mijloc de câștig e bun. Urmare ei, capitalul, care ar trebui să fie și să rămână ceea ce este prin natura lui, adică un rezultat al muncii și, totodată, un instrument al ei, e, adesea, ca posesiune individuală, rezultatul unor unelări vinovate, a exploatării publicului prin întreprinderi hazardate și fără trăinicie, a jocului de bursă, a minciunii.

Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine. Shakespear cedează în fața bufonerilor și dramelor de incest și adulteriu, cancanul alungă pe Beethoven, ideile mari asfințesc, zeii mor. **

* MIHAI EMINESCU, „Ce imperturbabili sunt confrății...”, TIMPUL, 4 septembrie 1882

** MIHAI EMINESCU, „Credem că destul am vorbit...”, TIMPUL, 9 ianuarie 1879

PATOLOGIE JURIDICĂ

În România, hotărârile CEDO au doar un caracter informativ. Cazul Aurelian Oprea împotriva României

de MIRON MANEGA

George Bernard Shaw spunea că „dacă cel mai umil om nu poate pune în mișcare cea mai înaltă curte, Justiția este o batjocură”. Există însă batjocuri și mai mari în care se complăce Justiția. De pildă, atunci când o decizie a celei mai înalte curți nu poate pune în mișcare instituțiile democratice ale unui stat, pentru a transpune în fapt o sentință reparatorie.

Avem, în această speță, un caz recent, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat o sentință, iar instituția pe „teritoriul” căreia trebuia aplicată (respectiv Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară) a răspuns, textual, că „hotărârea CEDO transmisă de către AECED (Asociația Europeană a Cadrelor Didactice n.n.) este un document cu caracter informativ, USAMVB neavând nici o legătură și niciun fel de obligație față de această hotărâre”.

În perfectă rezonanță cu USAMVB, Înalta Curte de Casație și Justiție din România, la rândul ei, în loc să se îngrijească de executarea sentinței CEDO, îl pune la plată tot pe reclamant, adică pe victima abuzului. Într-o țară real democratică, o asemenea situație n-ar fi posibilă. Prezentăm pe scurt cazul de patologie juridică și socială, posibil, totuși, în România.

În data de 8 martie 2005, apărare, în România Liberă, un articol intitulat „Corupție la nivel universitar” prin care era semnalat un plagiat grosolan: Oana Arina Antoce, cadru didactic la USAMVB, a copiat în proporție de 80% (și fără să precizeze sursa compilată) o lucrare de referință în domeniu, intitulată „Oenologie” (apărută la Editura Didactică și Pedagogică, în 1990) și semnată de câțiva oenologi și chimiști renumiți: N. Pomohaci, M. Gheorghita, I. Iuoras, V. Stoian, A. Cotrău și V. Cotea. Plagiatură era intitulat „Chimia vinului” și a fost utilizat de dr. Oana Arina Antoce pentru a accede la postul de conferențiar. Mai mult, prefața plagiatului a fost semnată de prof. univ. dr. ing. Ioan Nămoșanu, prorectorul universității și referent științific al lucrării, care a devenit, astfel, protectorul plagiatului. Cele semnalate de „România Liberă” se întâmplau în 2004.

În baza Legii nr. 571/14 decembrie 2004, care „protejează personalul din autoritățile și instituțiile publice și din alte unități, ce semnalează încălcări ale legii, și denunțorii actelor de corupție”, conferențiarul Aurelian Oprea de la Facultatea de Horticultură din București a semnalat imediat Decanatul și

Rectoratului USAMVB furtul intelectual de proporții, comis de numita Oana Arina Antoce. Numai că, imediat după semnalarea în presă a plagiatului, Aurelian Oprea a fost „convocat” la rectorat, la o așa-zisă „ședință de analiză” (14 martie 2005) în care, în loc să se demareze acțiunea de verificare și sancționare a plagiatului, cel care a fost tras la răspundere a fost chiar avertizorul furtului. Din acel moment, împotriva lui Oprea s-a declanșat campania de ostracizare profesională. „În data de 19 aprilie 2005 - declara el, în presă, la vremea aceea, tot în România Liberă -, din ordinul conducerii, s-a convocat o ședință lărgită de catedră (cu participarea prorectorului, decanului și prodecanului) cu scopul primordial de a mă scoate din laboratorul de lucru, destinat cercetărilor, cursurilor și lucrărilor practice cu studenții, în care am și biroul. Pretextul acestei

evacuări a fost redistribuirea spațiilor catedrei în favoarea doctoranzilor prorectorului. Astfel, peste 50% din etajul superior al clădirii catedrei a fost oferit „amical” unei alte facultăți, care deține spații suficiente. Alte două încăperi au fost închiriate asociației ADAR - asociația unde funcționează soția prorectorului - la un preț ridicol, de 50 USD/an”.

A urmat un lung proces în care Asociația Europeană a Cadrelor Didactice (al cărei membru era și conferențiarul Aurelian Oprea) s-a constituit în parte civilă și a acționat în judecată pe numiții Oana Arina Antoce și Constantin Ioan Nămoșanu, proces care a fost pierdut definitiv la 30 octombrie 2007, iar reclamantul obligat să plătească cheltuielile de judecată și daune morale: 27.877 lei (aproximativ 7.470 euro). În 29 februarie 2008, conferențiarul Aurelian Oprea (prin Asociația Europeană a Cadrelor Didactice) a dat în judecată, la CEDO, statul român, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe 15 decembrie 2015 (deci după aproape 7 ani de judecată), Curtea de la Strasbourg pune următoarea rezoluție (rămăasă definitivă la 19 aprilie 2016):

„În Cauza Aurelian Oprea împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din Andras Sajó, președinte, Vincent A. De Gaetano, Bostjan M. Zupancic, Paulo Pinto de Albuquerque, Egidijus Kuris, Iulia Antoanella Motoc, Gabriele Kuchsh-Stadlmayer, judecatori, și Fatos Araci, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la 15 decembrie 2015, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

(urmează 82 de puncte, care cuprind procedura, circumstanțele cauzei, argumentele părților, motivarea Curții, Concluzia, prejudiciul, cheltuielile de judecată, dobânzi moratorii etc.)

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA

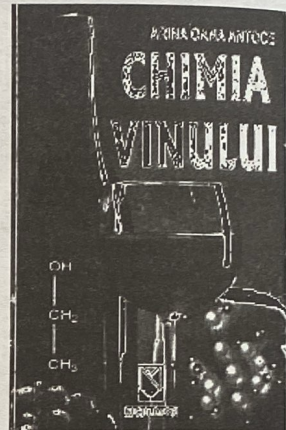
1. declară, în unanimitate, cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 10 din Convenție și inadmisibilă în ceea ce privește celelalte capete de cerere;
2. hotărăște, cu sase voturi la unu, că a fost încălcat art. 10 din Convenție;
3. hotărăște, cu sase voturi la unu,

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămănerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 7.470 EUR (șapte mii patru sute șaptezeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;
- (ii) 4.500 EUR (patru mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (iii) 720 EUR (șapte sute douăzeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practicate de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

- 4. respinge, în unanimitate, cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere”.

Aici ar fi trebuit să se încheie totul și justiția să fie repusă în drepturi, prin plata celor 12.690 euro pe care statul român trebuia să-i restituie lui Aurelian Oprea. Numai că, împotriva Deciziei CEDO, Înalta Curte de Casație și Justiție, care, nu se știe de ce, redeschise procesul fără intervenția reclamantului (inexplicabil, deoarece sentința fusese definitivă și irevocabilă și era în defavoarea reclamantului recurent), dă un „supliment” de sentință, pe data de 17 martie 2017, prin care „obligă pe recurentă (Asociația Europeană a Cadrelor Didactice n.n.) la plata sumei de 600 lei către intimata-pârâtă Antoce Arina Oana, cu titlu de cheltuieli de judecată”.

Și, ca să fie treaba rotundă și absurdul complet, după ce, în urma deciziei CEDO, Asociația Europeană a Cadrelor Didactice a înștiințat conducerea USAMVB în două rânduri (pe 18.07.2016 și pe 28.07.2016) despre conținutul acestei decizii, rugând dispunerea „măsurilor legale pentru combaterea cazurilor de plagiat”, iată că a răspuns Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară: „Hotărârea CEDO transmisă de către AECED (Asociația Europeană a Cadrelor Didactice n.n.) este un document cu caracter informativ, USAMVB neavând nici o legătură și niciun fel de obligație față de această hotărâre”. Ce putem înțelege din toate acestea? Că în România deciziile CEDO sunt facultative? Că au doar un „caracter informativ”? Sau că, așa cum formula G.B. Shaw, referindu-se la un cu totul alt timp și alt spațiu, JUSTIȚIA, ÎN ROMÂNIA, ESTE O BATJOCURĂ?

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA:

1. declară, în unanimitate, cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 10 din Convenție și inadmisibilă în ceea ce privește celelalte capete de cerere;
2. hotărăște, cu șase voturi la unu, că a fost încălcat art. 10 din Convenție;
3. hotărăște, cu șase voturi la unu,
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămănerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 7.470 EUR (șapte mii patru sute șaptezeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;
 - (ii) 4.500 EUR (patru mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - (iii) 720 EUR (șapte sute douăzeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practicate de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. respinge, în unanimitate, cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere”.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 19 ianuarie 2016, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 d Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
András Sajó

Grefier adjunct
Fatos Araci

RUGĂCIUNEA JUDECĂTORULUI

Există o culegere a tuturor legilor romane și a opiniilor juristilor asupra principalelor probleme de drept. Ea este intitulată PANDECTE și a fost alcătuită în vremea împăratului bizantin Iustinian cel Mare (483-565). În timp, această culegere a fost completată și adaptată nevoilor noilor instituții, dar esența dreptului a rămas neschimbată. Printre nenumăratele opinii și legi romane, există, în interiorul acestei culegeri, și un text tulburător, intitulat RUGĂCIUNEA UNUI JUDECĂTOR. Nu știu dacă această rugăciune este predată la facultățile de drept (după felul în care se dau astăzi sentințele, s-ar părea că nu), dar n-ar fi rău dacă ar deveni text obligatoriu de învățat pe de rost și subiect permanent de examen.

RUGĂCIUNEA UNUI JUDECĂTOR

Doamne, eu sunt unica ființă pe lume căreia Tu i-ai dat o părțică din atotputernicia Ta; putere de a condamna sau a achita pe semenii mei. În fața mea, persoanele se înclină; la cuvântul meu, ele aleargă; la vorbete mele, ele ascultă; poruncilor mele, ele se supun; la sfaturile mele, ele se împacă, se despart sau își părăsesc bunurile lor. La semnul meu, ușile închisorilor se închid, în urma condamnatului, sau se deschid, pentru libertate.

Sentința mea poate schimba sărăcia în belșug, iar bogăția în miserie. De hotărârea mea depinde destinul multor vieți. Înțelepți sau ignoranți, bogați sau săraci, bărbați sau femei, cei care se vor naște, copiii, tinerii, nebunii și muribunzii, toți sunt supuși, de la naștere și până la moarte, legii pe care eu o reprezint și justiției pe care eu o simbolizez.

Ce grea și teribilă povară ai pus, Doamne, pe umerii mei! Ajută-mă, Doamne, ca să fiu vrednic de această înaltă misiune! Măreția acestui oficiu să nu mă ispitească. Orgoliul sau mândria să nu mă încante și mărirea deșarte să nu mă încurajeze. Unga, Doamne, mâinile mele; încurajează fruntea mea, o Duh al meu, pentru că să fiu ministrul dreptății, pe care Tu ai creat-o, pentru societatea oamenilor. Fă din toga mea o manta incoruptibilă! Pana mea să nu fie un pumnal care rănește, ci să fie săgeata care indică traiectoria Legii, pe drumul Justiției. Ajută-mă, Doamne!

Fă-mă să fiu drept și hotărât, cinstit și curat, moderat și blând, deschis și umil. Să fiu necruțător față de greșeli, dar înțelegător cu cei care greșesc. Prieten al Adevărului și ghid pentru cei ce-l caută. Să fiu cel ce aplică legea, dar, înainte de toate, acela care o împlinește.

Nu-mi permite niciodată să-mi spăl mâinile, ca Pilat în fața nevinovației și nici să arunc, ca Irod, pe umerii celui batjocorit, haina de rușine. Să nu mă tem de Cezar, de împărat, și nici de frica lui să întreb poporul: Baraba sau Iisus?

Verdictul mea să nu fie o anatema dureroasă, ci un mesaj care regenerează, un cuvânt care reconfortează, lumina care clarifică, apa care spală, sămânța care încolțește, floarea care trăsnește din amărăciunea unei inimi umane.

Sentința mea să poată aduce ușurare celui mahnit și curaj celui persecutat. Ea să sece lacrimile văduvei și să înceteze plânsul orfanilor. Iar când vor trece prin fața scaunului de judecată, pe care eu sed, zdrențaroșii, mizerabili, dezmoșteniți, fără credință și fără nici o speranță în oameni, călcați în picioare, alungați, chinuți, a căror gură salivează, fără a avea pâine ca să mănânce, a căror față se spală cu lacrimi de durere, de umilință și de dispreț, ajută-mă, Doamne, să alin foamea și să astâmpăr setea lor după dreptate.

Ajută-mă, Doamne! Când momente din viața mea vor fi umbrite, când spini și palâmida îmi vor răni picioarele, când răutatea oamenilor va fi mare, când

flăcările urii se vor aprinde și pumnul se va ridica să lovească; când machiavelismul și înșelăciunea se vor introduce în locul Binelui și vor răsturna legile rațiunii; când ispită va întineca gândirea mea și va tulbura simțurile mele, ajută-mă, Doamne!

Când mă voi frământa în nesiguranță, luminează-mi mintea; când voi ezita să iau

o hotărâre, însuflețește-mă; când voi cădea, ridică-mă!

Și, în sfârșit, când, într-o zi, voi muri, va trebui să apar în fața Ta, pentru ultima judecată, privește cu milă spre mine, Pronunță, Doamne, Sentința Ta!

Judecă-mă ca Dumnezeu. Eu am judecat ca om.

LEGEA COJOCARU: 100.000 de lei pentru fiecare cetățean major al României

CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR, Articolul 135.1

- (1) Fondul Național de Capital Distributiv este instituție publică, cu personalitate juridică, care funcționează în subordinea Guvernului.
- (2) Veniturile Fondului Național de Capital Distributiv se formează din următoarele surse:
 - a) impozitul progresiv pe proprietăți;
 - b) venituri din capitalul aflat în administrarea Fondului Național de Capital Distributiv;
 - c) venituri încasate de stat prin aplicarea prevederilor legale referitoare la controlul averilor;
 - d) alte surse prevăzute de lege.
- (3) Impozitul progresiv pe proprietăți se stabilește astfel încât, din sursele prevăzute la alineatul (2), să se asigure preluarea la Fondul Național de Capital Distributiv a 20% din Produsul Intern Brut al României, în fiecare an.
- (4) Veniturile colectate la Fondul Național de Capital Distributiv sunt folosite pentru improprierea a capitalului productiv a cetățenilor țării și pentru crearea de capital productiv aflat în proprietate publică, potrivit legii.
- (5) În primii 10 ani de funcționare a Fondului Național de Capital Distributiv, fiecare cetățean major al României este îndreptățit să primească de la Fondul Național de Capital Distributiv suma de 100.000 de lei, pe care trebuie să o folosească pentru cumpărarea de capital productiv: terenuri, construcții, mașini, utilaje, echipamente etc.
- (6) Cetățenii majori ai României vor primi cele 100.000 de lei, eșalonat, pe parcursul celor 10 ani.
- (7) Cetățenii pot accesa cele 100.000 lei ca persoane fizice autorizate sau ca asociați în persoane juridice cu scop lucrativ: asociații familiale, societăți comerciale, cooperative, etc.
- (8) Selecția cererilor de finanțare se face prin concursuri de proiecte, organizate de Fondul Național de Capital Distributiv, potrivit legii.
- (9) Începând cu anul 11 de funcționare a Fondului Național de Capital Distributiv, vor fi improprietați cu capital de la Fondul Național de Capital

Distributiv numai tinerii cetățeni români, la împlinirea vârstei de 18 ani. Suma cu care va fi improprietați fiecare tânăr cetățean român va fi stabilită prin lege.

- (10) Întregul capital aflat în proprietatea privată a statului român la data intrării în vigoare a prezentei legi trece în administrarea Fondului Național de Capital Distributiv.
- (11) Întregul capital vândut ilegal de statul român până la data intrării în vigoare a prezentei legi este confiscat și este trecut în administrarea Fondului Național de Capital Distributiv.
- (12) Fondul Național de Capital Distributiv este împuternicit să folosească o parte din veniturile sale pentru răsкупărarea capitalului vândut legal de statul român până la intrarea în vigoare a prezentei legi. După răsкупărare, acest capital trece în administrarea Fondului Național de Capital Distributiv.
- (13) Fondul Național de Capital Distributiv este obligat să ofere spre vânzare integral capitalul intrat în administrarea sa beneficiarilor Fondului, care îl pot cumpăra numai cu sumele primite de la Fond.
- (14) Fondul Național de Capital Distributiv finanțează integral valoarea proiectelor inițiate de beneficiarii Fondului, care sunt aprobate a fi cofinanțate și din alte surse, inclusiv din fonduri ale Uniunii Europene, urmând să recupereze de la finanțatorii respectivi părțile cofinanțate de aceștia, potrivit legii.
- (15) Fondul Național de Capital Distributiv poate înființa societăți comerciale pe acțiuni având ca scop crearea de capacități de producție noi în diverse ramuri ale economiei naționale. După punerea în funcțiune a noilor capacități de producție, Fondul oferă spre vânzare acțiunile respectivelor societăți comerciale, care pot fi cumpărate numai de beneficiarii Fondului, în limita sumelor primite de la Fond.
- (16) Activele create sau achiziționate cu bani primii de la Fondul Național de Capital Distributiv nu pot fi înstrăinate. Ele pot fi lăsate moștenire, potrivit legii.

În condițiile în care, în 2013, structurile puterii pregăteau cea de-a șaptea Constituție a României, fără consultarea publică, reală, a societății civile, fără o definire clară, punctuală, a principiilor care-i stau la bază, un grup de reprezentanți ai societății civile, constituit la 16.03.2013 în Comitet de Inițiativă al Mișcării pentru Constituția Cetățenilor, a reușit să demareze, să elaboreze și să finalizeze o alternativă civică la ceea ce „ni se pregătea”. Alternativa constă într-un proiect coerent și unitar de „Lege privind revizuirea Constituției României”. Proiectul propriu-zis a fost finalizat de Constantin Cojocaru (președintele Comitetului de inițiativă), în colaborare cu Ilie Bădescu, Florian Colceag, Ioan Roșca, Viorel Gligor, Marian Ilie, Miron Manega, Alexandru Melian, Mihail Seidner și Gheorghe Sin. La finalizarea textului, au fost luate în considerare observațiile formulate de Consiliul Legislativ al României, prin Avizul 308/22.04.2013, precum și propunerile făcute în cadrul Forumului Constituțional, coordonat de Cristian Părvulescu, și în cadrul Comisiei parlamentare pentru revizuirea Constituției, condusă, la vremea

aceea, de Crin Antonescu. Textul final al proiectului este reinnoit și republicat periodic, din 6 în 6 luni, în Monitorul Oficial. În cadrul proiectului legislativ CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR, un capitol special, amplu (Articolul 135.1) este dedicat FONDULUI NAȚIONAL DE CAPITAL DISTRIBUTIV, care este, de fapt, forma constituțională a atât de blamatei „Legi Cojocaru”. Reamintim că LEGEA COJOCARU privind improprierea capitalului cu capital productiv a pierdut, în 1990, la „masa verde” a politicienilor români, în fața „Legii Brucan” (Legea 15). „Prin această lege - spune Constantin Cojocaru - a fost depozat poporul român de capitalul acumulat până în 1989 și, după aceea, prin delapidare. Capitalul României a fost trecut, prin vânzare pe nimic, în proprietatea guvernanților, a camarilei acestora și, mai ales, în proprietatea străinilor. În România s-a creat un capitalism oligarhic. Asta înseamnă că mai puțin de 10% din cetățenii României și-au însușit aproape întregul capital existent, în timp ce 90% dintre cetățenii sunt lipsiți de capital”. LEGEA COJOCARU, devenită în CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR, articolul

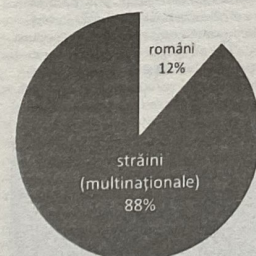
135.1, adică FONDUL NAȚIONAL DE CAPITAL DISTRIBUTIV, este aplicabilă și astăzi. Evident, nu în forma inițială, din 1990, ci în forma actualizată la contextul economic al României de azi. Copia coruptă a Legii Cojocaru este așa-numitul Fond Suveran de Dezvoltare și Investiții, cu care PSD-ul a câștigat ultimele alegeri. Destinația acestui fond, care, în sine, este o idee bună, rămâne însă ceva ocult, ermetic, la dispoziția decidenților, ceea ce îi denunță de la bun început intenția de fraudă. În „Legea Cojocaru” denumirea este, așa cum am spus, FONDUL NAȚIONAL DE CAPITAL DISTRIBUTIV, iar destinația acestuia este clară și la vedere: fiecare cetățean român major va primi suma de 100.000 lei (aproximativ 20.000 euro), „pe care trebuie să o folosească pentru cumpărarea de capital productiv: terenuri, construcții, mașini, utilaje, echipamente etc.”. S-a spus (și se spune) despre Legea Cojocaru că ea era valabilă atunci, în 1990, când România avea un capital care putea fi „distribuit”, și că astăzi ea ar fi depășită, anacronică. Pentru a genera o bază de dezbateri reale, o expunem aici, în forma în care se prezintă ea în Constituția Cetățenilor.

STATISTICI OFICIALE:

„Marile” investiții străine, în perioada 1990-2015: 1% din totalul investițiilor.
Capital controlat de străini: 88% din capitalul României

Dr. Ec. CONSTANTIN COJOCARU

Una din marile probleme ale economiei capitaliste este modul în care se împart cele 90 de procente din PIB între muncă și capital, între salariați și proprietarii capitalului. În țările dezvoltate ale lumii, în care gradul de democratizare a capitalului este cel mai ridicat, retribuția muncii îi revin în jur de două treimi din PIB, iar capitalului, o treime. În România, după 1989, prin megascrocheria numită privatizare, a fost construită o economie oligarhică, în care 5-6% din familiile românești, provenite din fosta nomenclatură comunistă și din securitate, în complicitate cu câteva mii de corporații străine, transnaționale, au acaparat aproape tot capitalul utilizat în economia națională. Așa cum se poate vedea din datele prezentate în GRAFICUL 1, construit pe baza datelor publicate de Institutul Național de Statistică al României, în Comunicatul nr. 102/2015, corporațiile străine controlează aproape 90% din capitalul țării. S-a ajuns la această situație, în ciuda faptului că, în ultimii 25 de ani, în economia românească, au fost făcute investiții în valoare totală de aproape 500 miliarde de

Cine controlează capitalul României

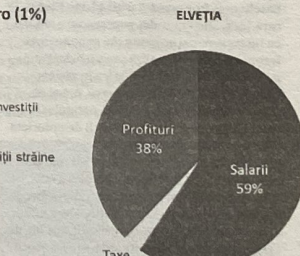
euro, din care numai 5 miliarde au fost din capital străin, așa cum se poate vedea în GRAFICUL 2. Au investit 1% și au ajuns să controleze 88% din valoarea capitalului. Această monstruozitate a fost posibilă prin megascrocheria numită privatizare, prin care străinii au cumpărat capitalul financiar românesc la prețuri de nimic, de la statul român. De fapt, au mituit guvernanții cu 7-8 miliarde de euro și au devenit proprietari unui capital real în valoare de peste 100

Investiții din capital străin: 4,6 miliarde euro (1%)

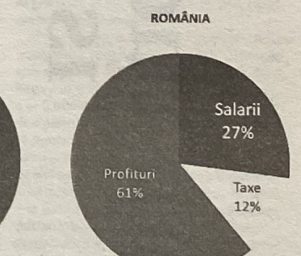
Ponderea capitalului străin investit în România în perioada 1990-2014

miliarde de euro. Așa a fost transformată România într-o colonie a acestor corporații străine. GRAFICUL 3 ne arată că, în România, partea care revine muncii (salarilor) reprezintă sub 30% din PIB, în timp ce partea care revine capitalului, adică oligarhilor, depășește 60%. În Elveția, salariile reprezintă 60% din PIB, iar profiturile 38%. Economia oligarhică este o economie bolnavă, care produce puțină valoare adăugată.

Distribuția PIB-ului în Elveția și România

Aceasta, deoarece inhibă creativitatea, inovația, progresul tehnic, libera inițiativă, spiritul antreprenorial, concurența loială. Puțina valoare adăugată creată de economia oligarhică este împărțită inechitabil între proprietarii capitalului și cei ai forței de muncă, deoarece oligarhii nu fac investiții, cheltuielile sume uriașe pentru coruperea guvernelor și sindicatele, pentru înarmare și purtare de războaie, mențin o masă mare de șomeri, ceea ce le permite să plătească salarii

de mizerie și să încaseze profituri exorbitante, prin exploatarea sălbatică a forței de muncă și a resurselor naturale ale popoarelor. Economia oligarhică de tip colonial duce răul la paroxism, deoarece face ca o bună parte din averea creată să fie transferată în afara țării. Țara, acaparată de oligarhia transnațională, rămâne cu salarii și pensii de mizerie, cu venituri bugetare care nu permit decât servicii sociale umilitoare, rămâne fără bani de investiții, fără nici o șansă de redresare.

MIRON MANEGA

STUDIUL DE CAZ: cristian tudor popescu și sindromul isteriei în fața perfecțiunii

Pe la începutul anilor 2000, am publicat în ziarul „National” un text care se intitula „Despre eternitatea gândurilor de bucatărie”. Îmi exprimam acolo îngrijorarea că, dintre toate ființele existente pe pământ, cele mai adaptabile și mai rezistente sunt cele care se hrănesc din dejectii și gunoale și că rezistența acestora frizează, uneori, eternitatea.

Nu am primit, de atunci încolo, niciun semnal care să-mi invalideze temerile. Însă, nici atunci, nici acum, nu am căzut în păcat de a-mi abandona opțiunile morale și existențiale.

Am urmărit, în timp, comportamentul oamenilor atunci când sunt puși în fața unor lucruri care le depășesc puterea de înțelegere. Cei mai mulți au reacția ardeleanului care a văzut pentru prima dată o girafă: „Așa ceva nu există”. Până aici lucrurile sunt omenește acceptabile, căci e vorba de un refuz pasiv.

„Când aud de cultură, îmi vine să pun mâna pe pistol”

Când însă cel în cauză vrea să distrugă ceea ce nu înțelege sau nu vrea să înțeleagă și mobilizează, în acest sens, toate resursele de ură ancestrală care zac în el, avem de-a face cu un caz de devianță psihologică.

Un asemenea caz de patologie morală gravă este, pentru mine, analistul priceput la toate cristian tudor popescu, a cărui „maladie” se dezlănțuie numai în contact cu ceea ce iese din cadrele imundului și abjectului cutumiar.

Un prim exemplu ar fi reacția sa, într-o emisiune de la Digi 24 din aprilie 2017, vizavi de primul din Prundeni, care a vrut să plece la Las Vegas în schimb de experiență, pe bani publici. Căzută a fost destul de mediatizat, nu insist asupra lui... Dar nu asta l-a indignat, nu insist asupra lui... Dar nu asta l-a indignat pe cristian tudor popescu (povestea cu Las Vegas-ul a tratat-o cu amuzament, expediind-o în câteva ironii pasagere), ci faptul că primulul a „îndrăznit” să tipărească, în condiții grafice deosebite, o monografie a comunei Brebu. Nu e o deducție, este chiar mărturisirea explicită a lui cristian tudor popescu din timpul emisiunii: „Pentru că eu, de câte ori văd chestii de-astea - super-prezentări, albume în condiții grafice de caz pe spate - am aceeași reacție ca Hermann Goering: când aud de cultură, îmi vine să pun mâna pe pistol (n.r. în realitate cuvintele îi aparțin lui Joseph Goebbels). Eu când văd albume din astea, îmi vine să le spun celor de la DNA să facă o vizită prin Brebu...”. Cu alte cuvinte, pentru cristian tudor popescu, tot ceea ce încearcă să fie frumos și de calitate reprezintă automat o infracțiune.

Aș fi păstrat pentru mine observațiile de mai sus, multumindu-mă cu constatarea unor frustrări demne mai degrabă de compasiune decât de ripostă. Numai că atitudinea maladiivă a „pacientului” cristian tudor popescu a depășit cu mult cadrul convențional și controlabil al unei manifestări benigne și a devenit, după părerea mea, un pericol public, comitând un gest asemănător cu cel al nebulunii care a dat cu ciocanul în Pieta.

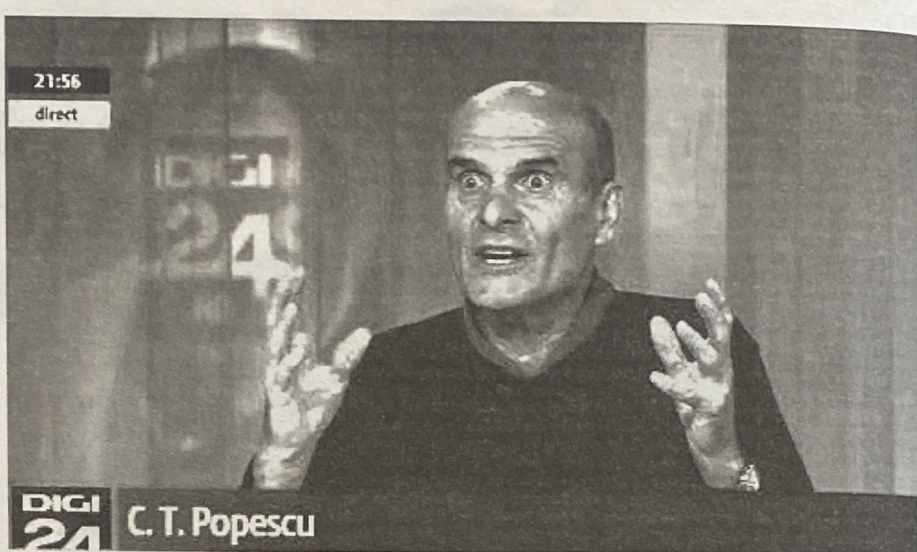
Întă despre ce e vorba. Pe 26 mai, la o altă ediție a emisiunii moderate de Cosmin Prelipceanu (redactorul șef al Digi 24), cristian tudor popescu a adus cu sine și a prezentat, în toată splendoarea ei și cu lux de amănunte, o carte care a fost demonizată unanim, pe toate canalele de comunicare media din România, inclusiv în sute de pagini de ziare, fără ca autorii acestei campanii să știe cum arată lucrarea.

Nimeni nu s-a preocupat vreodată, din 1997 și până în momentul de față, să afle și să înțeleagă ce anume a determinat apariția acestei cărți, cum arată, ce conține, care au fost menirea și ținta vizată și, cu atât mai puțin, cine anume și în ce condiții a inventat-o și a gestionat-o. E vorba despre celebra monografie în imagini, „Eternelle et Fascinante Roumanie” a lui Adrian Costea. Pe care, însă, cristian tudor popescu nu a adus-o cu intenția de a o propune sau supune unei forme oarecare de analiză sau unei dezbateri publice, ci doar pentru a o călca în picioare. Ceea ce a și făcut, cu multă vervă, ură și dispreț, dar și cu o imprudență de neînțeles pentru un jurnalist cu mari pretenții de notorietate și experiență în comunicare.

Numai că, în dorința de a avea cât mai concret, cât mai tactil, satisfacția sadică a scalotologiei în direct, el a comis, cum spuneam, imprudența unei premiere naționale: a arătat, în detaliu și în toată monumentalitatea lui, un exemplar din această carte, cu toate accerșile și ingredientele de marketing care alcătuiau ansamblul editorial. Dacă s-ar fi mulțumit doar cu discursul, fără să fi arătat și obiectul discursului, probabil că majoritatea telespectatorilor l-ar fi crezut. Arătând însă „obiectul”, pentru prima dată, de la momentul apariției sale în România, o parte dintre privitori au început, evident, să observe discrepanța dintre calitatea discursului și calitatea obiectului...

„O carte cu poze. Cu poze da oameni, da garduri”

Întă cum arată acest discurs pe care, pentru a elimina orice suspiciune asupra unei posibile trunchieri din partea subsemnatului, îl

transcriu integral, exact cu cuvintele cu care s-a exprimat „intellectualul” cristian tudor popescu.

„Ați văzut vreodată așa ceva? (se referă la albumul „Eternelle et Fascinante Roumanie”)... N-afi văzut cum arată animalul asta... Deci, dacă data trecută v-am arătat albumul primarului din Brebu, și am văzut și imagini pe-aci, asta este, față de albumul din Brebu, este cam ce este un Tyrannosaurus Rex față de o pisică. Este, domnule, după părerea mea, este (rostește tare și accentuat) MONUMENTUL CORUPȚIEI DIN ROMÂNIA. Artistice!... Ar putea fi pus pe un soclu... Trebuie să avem și un monument al corupției, dom'le, de ce să n-avem?... Corupția este în fibra noastră. E aici, e cu noi. Zi de zi și ceas de ceas. De ce să nu facem un monument și corupției? Asta poate fi monumentul... Se împlinesc 20 de ani de când a fost construit. Acum!... Și am văzut o veche cunoștință a mea, Găzdanul Rozaliu... I-am văzut acum... cu alegerile din 2009, ca... se da în fapt... Domnu' Hrebencu... care a făcut tot felul de declarații sibilinice pe-acolo... Și mi-am adus aminte, între multe altele, că este și artizanal acestui monument...”

Întă ce avem aici. Avem niște zăpisiuri, niște hrisoave pentru viitorime... Asta este de la (citește, cu infantilă ironie, numele editorului, așa cum se scrie): „Gro-u-pe Sain-ton-ge”... (repetă, la fel: „Groupe Saintonge” din Franța. Pentru că așa ceva nu putea fi făcut în România... Peste poate!... Care îmi comunică (citește în franceză, destul de corect, ca să demonstreze că mai înainte se prostise intenționat. Dar nu uită să traducă în românește, chipurile, în trecut: „Aveam mara plăcere și onoare să vi-l oferim... Vă mulțumim pentru gentilețea dumneavoastră”)... Și semnătura asta pe care o vedeți aici... este a unui personaj fabulos, fascinant atunci, este a domnului Adrian Costea. Asta era un personaj coborât direct din Ilf și Petrov... Un escroc internațional, cu o singură rețetă fenomenal - român, altfel! - și care a reușit să scoată peste cinci milioane de dolari, cu contribuția decizivă a domnului Hrebencu din banii, din buzunarul (dă din mână ca Nicolae Ceaușescu și pronunță următoarele cuvinte exact cu intonația acestuia): CE-TĂ-TE-NI-LOR RO-MA-NI-EL, ca să producă ce avem aici...”

Aici avem o pecete... Este ca după vremea lui Ștefan cel Mare, după cum vedeți... ceară roșie... așa... Și zice așa: „Edition (la fel, numele editorului stălcit prin pronunție fonetică) Saintonge (revine la citirea corectă, amestecată cu traducere în română), remis à Monsieur Cristian Tudor Popescu, elle fait partie d'un tirage d'au o mie trei sute treizeci și trei de exemplare hors commerce et numérotés de uno à o mie trei sute treizeci și trei... Hors commerce!... (Cu aerul consternat al constatării unei mari escrocherii) Deci acest obiect nu a fost pus în vânzare niciodată! Și din astea 1.333 de exemplare am primit și eu unul. Și vi-l arăt acum d-voastră...”

Dedesubt se găsește, aici-și... Tre' să ai acum un mecanism, vedeți că au prevăzut aici, ca la groapa, știți, când să lăsa coșciugul în groapă, sint niște fu-

nii acolo... Aici e ca la groapă, tragi da funii pentru a scoate chestia asta (râde infundat, ca de o farsă reușită, apoi, către Cosmin Prelipceanu: Vreți să o luați puțin în mână?... Să faceți, așa, o evaluare... Încercați puțin... E ceva, nu?... Nu oricine poate să umble cu chestia asta în mână...)...

Deci acesta (sic!) este o carte. Vedeți cum e făcută? Dășchidem acum și ce vedem aici-și?... În carte, mai e ceva... aicea, tot cadrul asta roșu... și acum, vedeți (se screme, efectiv, mimând un efort imens), trebuie să scoatem da aici (aceiași joc de efort supraomnesc), hopa! așa, scoatem... Cutie în cutie (râde ca de o absurditate comică)... Și mai e o cutie în cutie... Hopa! Așa... Și acum va rog să deschideți, să răsfățați dumneavoastră...

Este o frumoasă fată din România (se referă la imaginea de pe copertă)... Întă poze!... Este o carte cu poze, dom'le... Cu poze da oameni. Cu poze da oameni, da garduri... „Eterna și fascinantă Roumanie” (comentează o imagine): Asta e da la Atena... Are și semn de carte cu care poți să omori un om... E și cu oă da Paști... (Repetă, pentru a sublinia absurdul ideii de a pune imagini cu oă încondeiate pe un semn de carte)... Cu oă da Paști! Semnul da carte e cu oă da Paști!...

Întă, l-am păstrat 20 de ani - obiectul asta -, că m-am gândit că vine și ziua lui. A venit... Monumentul corupției!... Deci această SPLENDIDĂ aberație... vă dați seama...? E patafizic... Un obiect patafizic... foarte pentru patru mâini, fluiet luminos pentru cârmă surd, un broscop, o aricioară... Este un obiect care nu există!... Cum să concepi că o să vină investitorii? Că d-ai a oă să faci!... Da' așa ceva nu poate fi manevrat de o ființă umană, după cum vedeți... Cine stă cu cărămida asta să umble p-acolo?... Asta era considerat (sic!) cheia aducerii investitorilor și turismului în România. Și pentru asta s-au dat PESTE CINCI MILIOANE DĂ DO-LARI... Un singur lucru demonstrează acest obiect: că România este într-adevăr eternă și fascinantă”.

O imagine prefabricată și livrată sistematic publicului larg

Cristian tudor popescu suferă, cred, de sindromul anti-Pieta, sau sindromul isteriei în fața perfecțiunii. De aceea, cred că el trebuie tratat cu multă omenească înțelegere, însă nu mai trebuie lăsat fără pază în spațiul delicat și vulnerabil al culturii. Ceea ce a și făcut cristian tudor popescu este un atentat major la sacralitate. La orice intenție de sacralitate, căci prestația sa de la Digi 24 este o recidivă, „în formă continuată”. Dar nu pentru că „Eternelle et Fascinante Roumanie” ar fi fost, sau și-ar fi propus să fie, o formă oarecare de perfecțiune, ci pentru că întregul concept, prin calitatea înaltă a produsului final, se situează în vecinătatea proximală a ceea ce numim perfecțiune. În fapt, a fost un apogeu mondial în materie de inițiativă editorială și de marketing al ultimei tehnologii și științe a comunicării de la vremea aceea, apogeu creat pentru România și

români și pus la dispoziția lor ca să-l utilizeze.

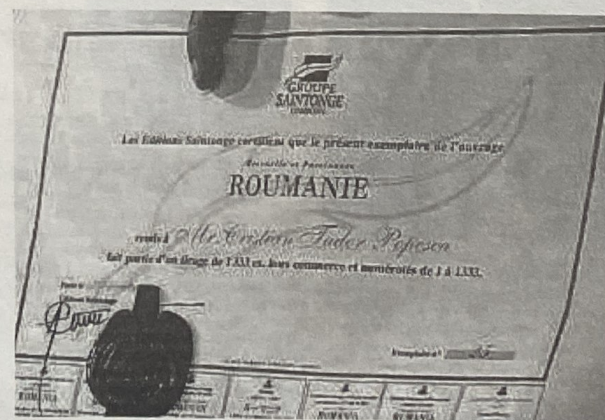
Voi încerca acum, în același sens în care, de-a lungul anilor, m-am mai pronunțat, o prezentare cât de cât corectă și nuanțată a lucrării intitulate „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Cartea a fost concepută, creată, finanțată, editată și distribuită de Adrian Costea, în perioada anilor 1992-2000 și este o antologie în imagini a poporului român. Ea a reușit, de la momentul aducerii pe teritoriul României (în 1997) și până astăzi, paradoxală performanță de a deveni supercunoscută, fără să fie văzută. S-au scris sute de pagini de ziare și s-au ținut sute de ore de dezbateri tv/radio în care s-au dat tot atâtea verdicte, fără ca autorii celor afirmate verbal sau în scris să fi avut vreodată cartea în față: ba că e de o calitate execrababilă, ba că a fost un mijloc de a devaliza Bancorexul, ba că, de fapt, nici nu s-a tipărit. Cu toate că, în fapt, ea a ajuns în mai toate librăriile din București și marile orașe ale țării. Discursul lui cristian tudor popescu de la Digi 24 este în perfectă consonanță cu această imagine prefabricată și livrată sistematic publicului larg.

Cartea nu a fost destinată însă publicului larg, nici în România, nici în vreo altă țară din lume. Ea s-a distribuit nominal, gratuit și direct, numai în mâinile unei elite mondiale, pentru care a fost anume creată, adică a unei elite politice, economice, financiare, militare, religioase. De asemenea, principalilor formatori internaționali de opinie, unor personalități din diverse domenii, precum și tuturor marilor instituții și organizații internaționale. „Eternelle et Fascinante Roumanie” nu a fost destinată în niciun fel comercializării, nici direct, nici indirecte (ceea ce, pentru cristian tudor popescu, pare o impietate și chiar un cap de cazare). Toate exemplarele care au ajuns în librării și pe diversele tarabe din România au fost numai exemplare furate din cele trimise gratuit și cu bon de expediție, de la editorul Groupe Saintonge Editions din Paris către toate ministerele, Senat, Parlament, Președinție, diverse alte instituții de stat și Bancorex - în calitate de cumpărător de publicitate. Cu alte cuvinte, au ajuns pe piață, în urma unui act de delapidare organizată și comisă de funcționari ai statului român.

Stavilă în fața propagandei iredentiste maghiare

„Eternelle et Fascinante Roumanie” a fost un instrument de comunicare vizuală, creat pentru a fi pus pe masa tuturor centrelor de putere din lume, în momentul în care România avea cea mai mare nevoie. În urma evenimentelor din decembrie 1989, dar și a celor de după (minerie, orfeline în putrefacție), puternic mediatizate, ani în șir, pe întreg mapamondul, concluzia generală era că românii sunt un popor primitiv și sălbatic, dominat de pulsioni criminale, inclusiv la adresa propriilor copii și bătrâni. Pe această canavă a intervenit din greu și diaspora maghiară de pe întreg pământul. În primul rând cea din Statele Unite, extrem de bine organizată și poziționată, atât politic, cât și financiar. Opinia publică internațională - și, prin inducție, elitele acestei opinii - începuse să adopte și ea ideea propagată și promovată intens de diaspora maghiară, cum că Transilvania a fost furată/confiscată Ungariei de către - cine alții? - românii sălbatici, însetați de sânge, așa cum erau ei văzuți la televizor, peste tot și nonstop.

Aici se găsea România, ca țară și popor, în perioada anilor 1990-1997, înaintea să fie acceptată în NATO și UE. Principali conducători ai acestor două organizații decidente la nivel mondial s-au numărat, la vremea respectivă, printre primii beneficiari ai vectorului de comunicare intitulat „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Toti liderii acestor două organizații au primit în mână, cu dedicație nominală, aceeași „orare” pe care a primit-o și cristian tudor popescu, însoțită însă de o altă arcrisore, intitulată „Lettre ouverte à la démocratie et au monde libre”.

suficient să vrei să distribuie, mai trebuia să și știi cum să găsești adresa personală de acasă și de la birou, dar și numele, prenumele, sexul, funcția și rangul fiecăruia dintre cei 110.000 de destinatari finali. Distribuția, deci transportul, a fost și este în continuare un element de logistică extrem de costisitor, mai ales dacă trebuie să trimiți un colet de aproape 8 kg la o distanță de mii și zeci de mii de kilometri. Acest tip de logistică este complex și necesită timp. De aceea distribuția s-a derulat, eșalonat, pe parcursul anilor 1997, 1998, 1999 și 2000.

VIVENDI: 362 milioane de euro și 4 ani de promovare

Cred că, în acest context, ar fi oportună dezvoltarea subiectului în direcția standardelor mondiale privind costurile de branding sau rebranding ale unei companii sau ale unei țări.

Acestea sunt impuse de cel puțin două criterii fundamentale: unul este numărul de angajați (sau de locuitori, în cazul unui brand de țară) iar al doilea este cifra de afaceri (PIB-ul, în cazul unei țări). Cifra de afaceri a României, adică PIB-ul ei, la nivelul anului 1997, era de 31,2 miliarde de euro, iar populația era de aproximativ 20.000.000 de locuitori. Pentru a face o proiectie a costurilor reale, la nivelul anilor 1995-1996, pentru „rebranduirea” României, voi expune, pe scurt, cazul unei companii multinaționale franceze celebre, care a fost nevoită, în aceeași perioadă, să-și schimbe numele, deci, implicit, imaginea.

E vorba de *Compagnie Générale des Eaux* care a decis, în urma unor grave și succesive probleme de corupție, să-și refacă imaginea la nivel internațional, urmând a prăbușiri sistematice a cifrei de afaceri. În urma mai multor analize de specialitate, s-a ajuns la concluzia că schimbarea de imagine trebuie să înceapă, înainte de orice, cu schimbarea numelui societății. Așa s-a declanșat, prin intermediul unei firme specializate în domeniu, căutarea unui logo/nume nou, care să-l înlocuiască, treptat, până la dispariție, pe cel vechi, care devenise toxic și „autoeplaziv”.

Firma specializată a prezentat o listă de 5.400 de nume (logo-uri) diverse, după 12 luni de căutare. În urma unor laborioase dezbateri, s-a ales, în final, numele (cuvântul) „VIVENDI”. Cazul, care este un caz-școală în mediile de specialitate, a fost pe larg prezentat în presa internațională. Una dintre cele mai cuprinzătoare analize a fost făcută în articolul „Vivendi, un changement d'identité à 400 millions”, apărut în ziarul economic „La Tribune”, la data de 6.04.1998.

Articolul subliniază faptul că, pentru acest logo alcătuit din numai 7 litere, s-au plătit, în anul 1997, 400 de milioane de franci francezi, echivalentul a 62 de milioane de euro. Tot de aici aflăm că suma plătită era conformă uzanțelor și normelor de piață, care variază însă în funcție de dimensiunea societății în cauză (număr de salariați și cifra de afaceri).

În cazul **VIVENDI** era vorba de 8.500 de angajați și o cifră de afaceri de aproximativ 3 miliarde de euro. În continuare, în același text, se arată că vor trebui să treacă 2-3 ani până când acest nou logo (imagine publică) să-l înlocuiască pe cel vechi. Dificultatea esențială în găsirea unui nume - se mai spune în articol - a fost condiția ca expresia lui, în multitudinea de limbi utilizate pe pământ, să nu aibă cumva o rezonanță urâtă, vulgară sau compromițătoare. Articolul nu ne spune, însă, cât urma să coste distribuția acestui nou logo în următorii 3 ani, pe întreaga suprafață a pământului. După trecerea celor trei ani în chestiune, au apărut, în presă, și primele indicații despre aceste costuri. Suma anunțată a fost în jur de 300 de milioane de euro.

Dacă recapitulăm, creația logo-ului **VIVENDI** a costat 62 milioane de euro și a necesitat un an de căutări, iar distribuția sa a costat 300 de milioane de euro și a durat trei ani. Total general: 362 milioane de euro și o perioadă de timp de 4 ani. Rezultă, de aici, atât necesitatea imperioasă a refacerii și întreținerii unei imagini, cât și costurile practicate în mod legal și curent pentru creația și distribuția unui logo

de 7 litere, la nivel internațional. Cel care s-a angajat să impună schimbarea numelui, ca să poată relansa *Compagnie Générale des Eaux*, aflată în cădere liberă, a fost tânărul ei director general Jean-Marie Messier care, la vremea aceea (1997), avea 41 de ani și era considerat, pe plan mondial, una dintre mințile cele mai strălucite ale momentului. Transformarea vechii companii (înființată în 1853) în **VIVENDI** a fost o reușită spectaculoasă, dar în condițiile costurilor prezentate. Cu aceiași bani se putea ajunge și la un eșec spectaculos, dacă nu știai ce, cum și cu cine să faci.

Amintesc în treacăt că **VIVENDI S.A.** (cunoscută și ca **Vivendi Universal**) este un conglomerat media francez, al cărui domeniu de activitate se întinde pe tot pământul și cuprinde, între altele, televiziunea, telecomunicațiile, muzica, internet-ul și jocurile video. Recent, în 2016, Vivendi a achiziționat pachetul majoritar de acțiuni ale companiei Gameloft, al treilea mare producător mondial de jocuri video. Centrul de producție al jocurilor Gameloft se află în București, pe Bulevardul Expoziției.

Revenind la România, ar trebui făcută o precizare în legătură cu distribuția logo-ului doamnei Udrea (frunza): conform tuturor standardelor internaționale, prețul de 75 milioane de euro numai pentru distribuția mondială a frunzei este unul corect. Faptul eventual că distribuția s-a făcut prost și s-au cheltuit banii în gol, este o cu totul altă discuție.

Cât privește „Eternelle et Fascinante Roumanie”, având perspectiva costurilor de la **VIVENDI**, oare cât ar fi trebuit să coste numai imaginea de pe coperta acestei cărți (creația conceptului propriu-zis), care este compusă din logo-nume (sonoritate excepțională, în orice fel de traducere) întreprins, indiosocial, cu două imagini complementare de impact estetic și simbolic puternic (natura locală specifică și portretul), dacă România s-ar fi adresat aceleiași societăți de specialitate la care a apelat *Compagnie Générale des Eaux*, devenită ulterior Vivendi? Cât ar fi trebuit să coste creația acestui vector vizual de comunicare internațională de 500 de imagini, care, adăugată în biblioteca profesională sau familială a destinatarului, va dăinui multă vreme ca obiect inedit, surprinzător și fără egal ca demers, dacă întreaga operație ar fi fost executată de o companie de specialitate occidentală?

Ar trebui să ne întrebăm și cât ar fi costat, în aceleași condiții, numai distribuția nominală a 880.000 kg în 144 de țări? Sunt, desigur, întrebări retorice, căci răspunsul faptelor, atitudinea generală față de această carte de excepție, ne plasează din oficiu, cred eu, într-o monumentală antologie a rușinii mondiale. În textul din „La Tribune” se precizează că prețul este proporțional cu dimensiunea clientului. În acest context, rețut, Vivendi a cheltuit 362 milioane de euro pentru o cifră de afaceri de 3 miliarde de euro și 8.500 de salariați. Prin urmare, elementară regula de trei simplă, cât ar fi trebuit să plătească statul român, pentru țara noastră România, a cărei cifră de afaceri (PIB) era, la acea vreme, de 31,2 miliarde euro și avea o populație de 20 de milioane de locuitori?

De la „Marianne” la Maria Rosetti și Laura

Mă opresc, în final, asupra copertei, pentru a arăta de ce ea nu este o simplă „poză”, ci un concept cu rădăcini istorice. În Franța, de pildă, „portretul” Republicii este ilustrat de chipul unei femei simbolice, frumoasă și impunătoare, care are pe cap o bonetă frigiană. Ea poartă numele de „Marianne” și reprezintă simbolul libertății, al familiei și al maternității. Prima „Marianne” a fost ipostaziată de Eugène Delacroix în tabloul „Libertatea conducând poporul”. Începând din secolul trecut, în fiecare an, se comandă unui sculptor un bust (de fiecare dată altul) al unei femei tinere și frumoase care să reprezinte Franța în anul respectiv. Portretul e multiplicat și distribuit apoi de statul francez pe tot teritoriul național. Printre femeile celebre care au fost „Marianne” se numără Brigitte Bardot (în 1968), Mireille Mathieu (1978), Catherine Deneuve (1985), Laetitia Casta (2000), Sophie Marceau (2012) etc.

Modelul „Marianne” a fost exportat în SUA. În 1886, prin Statua Libertății, realizată de sculptorul Frederic Auguste Bartholdi și inginerul Gustave Eiffel (care a construit armătura de oțel) și ridicată în mica insulă Liberty Island din New York, la sud-est de Manhattan.

România a creat, după modelul francez, propria „Marianne”, realizată de pictorul evreu Constantin Daniel Rosenthal, unul dintre cei mai mari patrioți români pașoptiști. De fapt, el a creat două prototipuri picturale: „România Revoluționară” și „România rupându-și lanțurile pe Câmpia Libertății”, în ambele având-o ca model pe Maria, soția lui C.A. Rosetti. Tot Daniel Rosenthal este și autorul primului statui de for public din România, intitulată „Statua Libertății” sau „România Deliberată”, inaugurată în ziua de 23 iunie 1848 în Piața Vorniceii din București. Statuia, în stil neoclasic, reprezintă o alegorie a ideilor pașoptiste, sub chipul unei femei (ținând în mâini o cumpănă și o cruce. Dar, de frica unei intervenții a trupelor otomane sau rușesti, calmacumul

„Marianne” - Catherine Deneuve (1985)

conservator Emanoil Băleanu a dispus ca, în noaptea de 28 spre 29 iunie 1848, statua să fie distrusă. Și distrusă a rămas, până în ziua de azi.

În România, neexistând cultura simbolului, prototipurile create de Daniel Rosenthal nu au fost reînnoite de-a lungul timpului. O nouă Românie emblematică, având chipul unei femei frumoase, a îndrăznit să conceptualizeze artistul francez de origine română Adrian Costea, pe coperta cărții „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Tânără de pe copertă, de a cărei frumusețe nu s-a putut atinge nici cristian tudor popescu (la adresa ei a făcut SINGURA afirmație care nu e insultă: „Este o frumoasă fată din România”) va rămâne, definitiv și irevocabil, peste tot în lume, acolo unde a ajuns, imagine emblematică a acestei țări, atât timp cât cartea va supraviețui în bibliotecile planetei.

Iată de ce coperta cărții „Eternelle et Fascinante Roumanie” nu este o „poză”, ci un concept. Este o „Marianne” a „eternel și fascinantei României”. Iar numele ei este LAURA.

P.S. Psihologia și sociologia au demonstrat de multă vreme că, dacă-i repeți cuiva, pe mai multe canale, aceeași minciună, oricât de aberantă ar fi, aceasta capătă, la un moment dat, valoare de adevăr. Același lucru s-a întâmplat cu „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Ceea ce a făcut cristian tudor popescu la Digi 24 a fost (sau a vrut să fie) doar lovitură finală, ghilotina unei minciuni proclamată adevăr. A făcut-o vehement și inchiștorit, fără nicio tresărire de conștiință, fără nicio ezitare morală, fără nicio minime respect pentru principiul juridic universal *audiat alterum partem*. Eu nu cred că acest om, înainte de a da cu piatra sau cu secură în ceva sau în cineva, și-a pus vreodată omenia și tulburătoarea întrebare: oare nu cumva greșesc?

Personal, până la un punct, îl înțeleg, pentru că în România nu mai funcționează demult, ca dimensiune a conștiinței umane, prezumția de măreție. Nimeni, sau aproape nimeni, nu mai poate „suspecta” pe un altul că ar fi dispus să facă un lucru măreț, generos, emblematic, istoric și, mai ales, altruist. De aceea, personalităților istorice, care au făcut cât de cât ceva pentru nația asta, li se atribuie motivații meschine, vulgare, maladiice chiar, reducându-li-se, temeinic și calculat, anvergura istorică a faptelor la omenieștile lor slabiciuni și defecte. Capacitatea spiritului uman de a se dedica unui ideal sau unui scop superior a fost

ștearsă din conștiința românilor, începând din 1947, printr-un proces lung și sistematic de lobotomizare, aplicat după acel sinistru manual intitulat „Directivile NKVD pentru Europa de Est”. Proces care, după cum se vede, continuă și astăzi. Copețele de măreție și altruism au fost înlocuite cu cele de grandomanie și escrocherie.

De aceea este extrem de anevoios să pledezi pentru un adevăr, oricare ar fi el, acolo unde minciuna este proclamată adevăr. Automat, adevărul va fi considerat minciună.

Și totuși, dacă tot mi-am asumat acest risc, măcar să-l duc până la capăt. În primul rând vreau să clarific care era statutul internațional al lui Adrian Costea în momentul declanșării scandalului, pentru că și acest aspect a fost ocultat și minimalizat. Statutul diplomatic, numărul și natura exactă a misiunilor lui Adrian Costea erau toate înscrise în ultimul său mandat prezidențial. Acesta era semnat, pentru numire și înputernicire, de președintele Emil Constantinescu și contrasemnat de Adrian Costea, pentru acord și acceptare. Statutul, funcțiile și misiunile menționate în mandatul prezidențial erau următoarele:

ADRIAN COSTEA
AMBASSADEUR AT LARGE DU PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE DE ROUMANIE
CONSEILLER EXTRAORDINAIRE DU PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE DE ROUMANIE
AFFAIRES POLITIQUES, ECONOMIQUES, FINANCIERES, DIPLOMATIQUES ET DE SECURITE NATIONALE
POLE ETRANGER

Precizare: Adrian Costea nu a fost nicio dată salariat al statului român. Nu a cerut și nu a primit nicio dată vreă formă de recompensă, nici în bani, nici în natură, nici direct, nici indirect.

Termenul de „Ambassadeur at Large” necesită și el câteva explicații sumare, căci reprezintă un statut special, necunoscut și nepopularizat, utilizat însă în cazuri complexe, delicate și importante, de către cei mai mulți dintre președinții de stat sau de omologii lor. „Ambassadeur at Large” nu are o țară anume în care să fie numit și în care să-și manifeste prerogativele, așa cum au ambasadorii obișnuiți. Aceștia din urmă sunt limitați strict la țara de acreditare, nu primesc ordine și nu răspund pentru activitatea lor decât în fața Ministerului de Externe al țării care i-a numit.

În schimb, A. at L. poate acționa pe teritoriul tuturor țărilor din lume, el fiind umbra personală a președintelui țării care l-a numit și pentru care el execută numai misiuni speciale, pe bază de mandat.

A. at L. nu primește ordine și nu dă socoteală decât în fața acestui președinte. Întâlnirile de lucru dintre cei doi sunt numai între patru ochi și se desfășoară sub forma unui dialog de egal la egal, cu o mare deschidere, între doi oameni care se apreciază și se respectă reciproc.

Nu există niciun fel de coliziune sau amestec posibil între A. at L. și restul staffului prezidențial sau Guvernului. A. at L. acționează numai pentru și în numele instituției prezidențiale și a președintelui.

A. at L. vehiculează, în cadrul activității sale, numai secrete și/sau situații confidențiale.

A. at L. îl poate reprezenta pe președinte și instituția acestuia la orice fel de reuniune sau conferință internațională, inclusiv la Națiunile Unite sau Uniunea Europeană. Specialitatea acestei funcții o constituie misiunile despre care statul respectiv nu vrea să se știe. Henry Kissinger, de pildă, a fost A. at L. al lui Richard Nixon încă din primele lor încercări de tratative secrete USA - China. Dacă aceste tratative nu ar fi reușit, probabil că nimeni nu ar fi aflat vreodată că Henry Kissinger a existat.

Numele principalilor A. at L. din lume, numiți și legați ombilical de un președinte de stat, au fost și rămân secrete cu, poate, două sau trei excepții.

Titlul de A. at L. al unui președinte de stat este un statut extrem de important, dar riscant și ocult. Particularitatea cea mai importantă a unui A. at L. al unui președinte de stat este aceea că el poate fi trimis oriunde, inclusiv în statele care țara care-l trimite se află în stare de război sau cu care nu are și nu vrea să aibă nici un fel de relații oficiale. Un exemplu elocvent este relația permanentă, dar ocultă, dintre Israel și Arabia Saudită, sau dintre Israel și Qatar.

Există, evident, riscul ca un A. at L. să nu se mai întoarcă dintr-o misiune precum cele semnalate mai sus. Așa erau, cândva, solii sau emisarii trimiși de un regat la altul sau de la un imperiu la altul, fără nici cea mai mică plasă de siguranță.

În cazul unui A. at L. al unui președinte de stat, identitatea sa, natura, numărul și locul misiunilor sale sunt ținute departe de ochii lumii și sunt supuse legilor nescrise ale unei omerté clasice și severe. Așa se joacă acest joc, în care existența funcțiilor și prerogativelor de A. at L. sunt negate sau diminuate, uneori vehement, atât de ignoranți, cât și de cei informați, începând chiar cu cei direct implicați. În cazul unui eșec al misiunii unui A. at L., nu-l mai cunoaște și nu-l recunoaște nimeni, începând cu însuși șeful de stat care l-a numit.

Numirea în această funcție și cu aceste prerogative se face numai la cererea expresă a unui președinte de țară. În cazul lui Adrian Costea a fost vorba, la timpul respectiv, atât de Ion Iliescu, cât și de Emil Constantinescu.

Statutul de „Ambassadeur at Large” al unui președinte de stat nu are nicio legătură cu acel „Ambassadeur at Large” numit punctual, pentru a anume misiune publică, de un guvern sau de o instituție/organizație de stat. Numele acestui A. at L. este public de la momentul numirii, așa cum este și misiunea sa, care are, însă, un caracter limitat și punctual. „Ambassadeur at Large” al unui președinte de stat este, așa cum am arătat, cu totul altceva.

Revin la „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Cele 110.000 de exemplare pe care Adrian Costea le-a trimis în 144 de state ale lumii erau însoțite de câte o scrisoare, alta decât cea primită de cristian tudor popescu (acesta nu a primit decât o simplă și singură foie de hârtie cu antet, ca informare nominală), având fiecare între 10 și 15 pagini, în funcție de limba în care era scrisă, de funcția și chiar de sexul destinatarului final. Așa însemnă, la o primă strigare, peste 1.000.000 de pagini.

În esență, fiecare scrisoare, intitulată „Lettre ouverte à la démocratie et au monde libre” (era vorba despre o pleoară agresivă, dar politicoasă și subtilă, în favoarea acordării de ajutoare în urgență României) atrăgea atenția destinatarului, pe un ton protocolar, dar plin de fermitate, că mai există și o altă Românie decât cea pe care el a etichetat-o deja, o Românie „eternă și fascinantă”, de al cărei patrimoniu de valori este responsabil fiecare lider decident al planetei.

Scrisorile cuprindeau, într-un limbaj elegant, reproșul discret că România n-a fost nici cunoscută, nici percepută, nici înțeleasă la adevărata ei valoare și că reconfigurarea acestei cunoașteri ar fi imperios necesară din partea celor dispuși să respecte valorile universale.

Scrisorile au acționat ca un amplificator de percepție al conținutului cărții. Adrian Costea, în urma distribuției cărții și scrisorii, a primit în jur de 180.000 de scrisori de răspuns, deci mult mai multe decât numărul coletelor trimise. Cartea penetrase mediile în care se mișcău destinații direcți, iar cei care au luat contact cu ea nu s-au putut abține să o salute și să-l felicite, și ei, pe inițiator.

Voi prezenta doar în primele scrisori primite în urma ultimului val al distribuției, cel din toamna anului 1999 și cel din primăvara anului 2000. Făcând pentru a supune comparației două tipuri de atitudine, în fața aceluiași „spectacol”: cea a lui cristian tudor popescu (pe care am prezentat-o deja), și cea a unor oameni care... nu mai văzut girafe.

Pe data de 21.01.2000, Jean-François Burgelin, Procuror General al Franței și membru al Comisiei Naționale Consultative a Dreptului Omului (CNCDD), îl trimite lui Adrian Costea o scrisoare de mulțumire pentru „Eternelle et Fascinante Roumanie”. Impresionat, el îi propune o colaborare judiciară între Franța și România, arătându-și disponibilitatea de a facilita această colaborare și îndrumându-l pe Costea către serviciul Afacerilor Europene și Internaționale din cadrul Ministerului Justiției. În această scrisoare, Jean-François Burgelin se adresează lui Adrian Costea cu apelativul

„M. Adrian Costea, Conseiller extraordinaire...”

Acestui contact i-au urmat două înțevieri private între cei doi.

• **Jacques Delors**, Președintele Grupului de Studii și Cercetări „Notre Europe”, Deputat European și Ministru de Finanțe, una dintre eminențele procesului de creare a Uniunii Europene, îi scrie lui Adrian Costea, pe 8.02.2000, adresându-i-se cu formula „Monsieur l'Ambassadeur”. El răspunde reproșului discret al lui Costea privind ignorarea adevăratei imagini a României. Precizează, de asemenea, că în Franța, sunt numeroase personalități care cunosc și conștientizează atenția aspectelor pe care, „cu forță și claritate” le-a semnalat Adrian Costea în scrisoare, precum și faptul că are cunoștință de afinitățile care există între România și Franța.

• Alta scrisoarea îi este trimisă lui Adrian Costea pe 17.03.2000, de **Senatul André Rouvière**, care vorbește despre „magnifica și importantă carte *Eternelle et Fascinante Roumanie*”, despre „bogăția și varietatea fotografiilor și textelor, care fac din ea o lucrare excepțională” și pe care el, senatorul, a început „să o consulte cu curiozitate crescândă”. Înțeleg foarte bine importanța misiunii dumneavoastră - adaugă André Rouvière. Ea îmi pare dificilă și exaltantă în același timp. Dacă pot să contribuie cu ceva la acest demers, o voi face cu toată inima. Istoria țării dumneavoastră, calitatea populației sale, voința conducătorilor ei, sunt tot atâtea atuuri care-mi permit să afirm valoarea demersului dumneavoastră. Vă urrez succes deplin”.

• **Senatul Jacques Larché**, Președinte al Comisiei de Legi Constituționale a Franței, îi răspunde lui Adrian Costea pe 15.03.2000: „Dincolo de impecabila iconografie care lasă să vorbească de sine chipurile și locurile, eu am înțeles bine dificultățile de care vă izbiți după perioada inițială deschisă de evenimentele din 1989. Nu este niciodată lesne de acceptat, mai ales în epoca aceasta a comunicării accelerate, imaginea livrată de mass-media, cu specificul ei de a exagera subiectele și vermurile. Este și mai dificil să revii asupra unei imagini pentru a arăta evoluția, sau pentru a explica în ce măsură acea imagine reclamă un respingere, ci înțelegere, ajutor și cooperare crescută. Credeti-mă, Domnule Consilier, că îmi dau seama de amploarea sarcinii pe care v-a încredințat-o Domnul Președinte al Republicii, a cărui inițiativă o salut, și permiteți-mi să-i mulțumesc, prin dumneavoastră, pentru acest dar deosebit de elegant”. N-avea de unde să știe senatorul Jacques Larché că „amplora sarcinii” nu i-a fost încredințată de nimeni lui Adrian Costea. A fost visul și nebunia lui. Senatorul Jacques Larché i se adresează lui Adrian Costea cu apelativul „Ambassadeur at Large, Conseiller Extraordinaire”.

• Pe 07.02.2000, trimite scrisoare de mulțumire **Bernard Stasi**, mediator al Republicii Franceze și Deputat în Parlamentul Franței, Ministru, Deputat European. Are și el, referitor la „Eternelle et Fascinante Roumanie”, aprecieri elogioase, toate diferite de cele ale lui Costea, fiind totuși pozitive: „Acestă carte, de o excepțională calitate, îți atinge din plin scopul de a conferi României imaginea unei țări dinamice și deschise către Europa și, de asemenea, imaginea unui popor curajos, care merită susținerea Uniunii Europene. Permiteți-mi să adaug că, în ceea ce mă privește și în numele profundei simpatii ce o port României, pe care am vizitat-o de mai multe ori, mă bucur de inițiativa Președintelui Emil Constantinescu de a face România mai bine cunoscută și apreciată. Îmi exprim speranța în succesul misiunii care

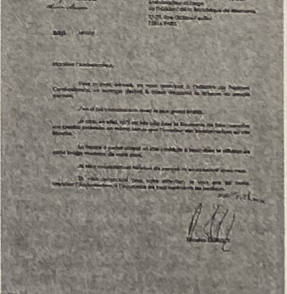
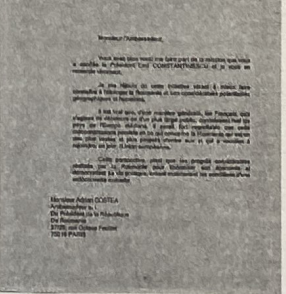
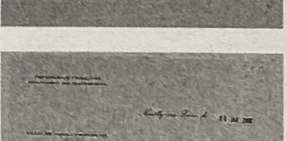
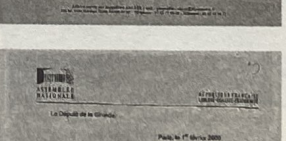
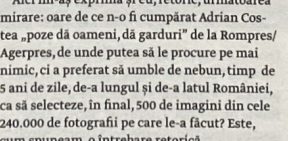
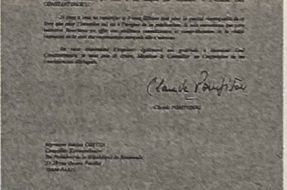
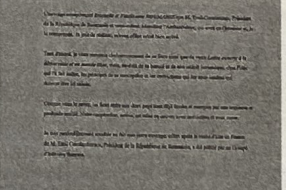
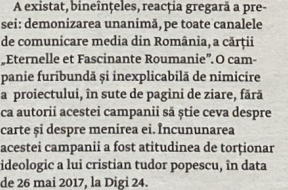
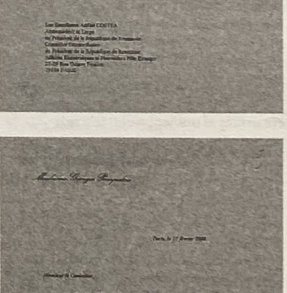
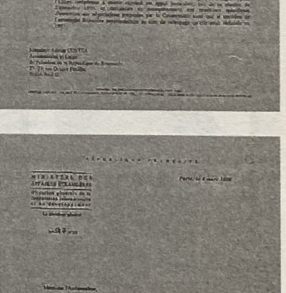
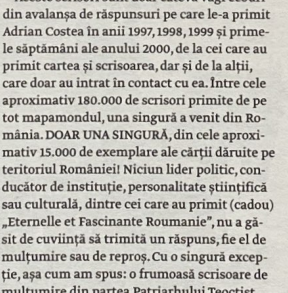
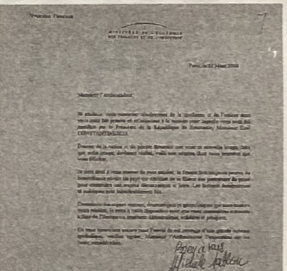
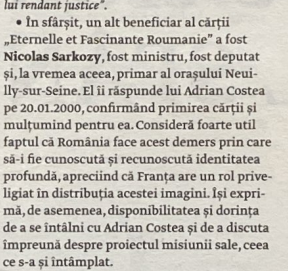
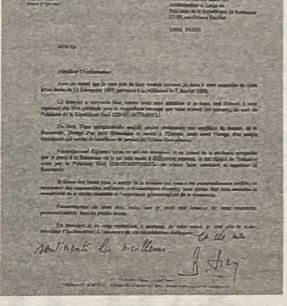
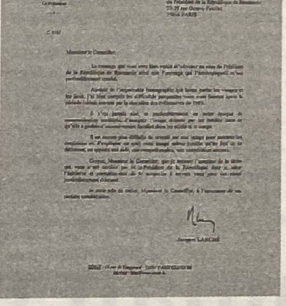
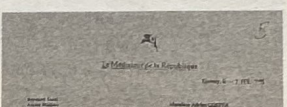
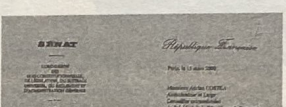
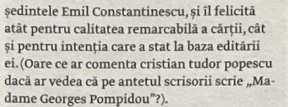
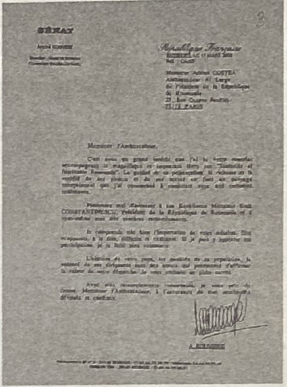
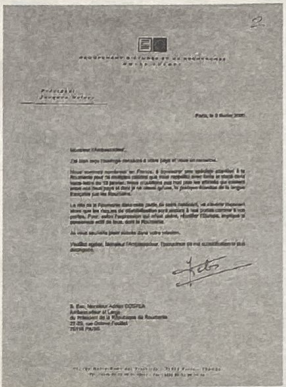
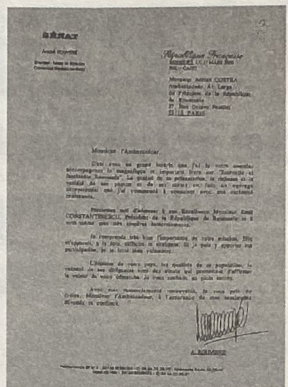
v-a fost personal încredințată, aceea de a-i întâlni pe responsabili politici și economici ai Franței, pentru a le face mai bine cunoscută complexitatea realității românești și importanța geostrategică a României. În cele din urmă, permiteți-mi să vă spun că voi fi foarte fericit să vă întâlnesc personal într-un viitor apropiat”. Ceea ce s-a întâmplat, de mai multe ori.

• Pe 15.02.2000, **Alain Barrau**, Președintele Delegației pentru Uniunea Europeană din Parlamentul Franței, îi trimite lui Adrian Costea o lungă și emoționantă scrisoare de recunoștință, în care subliniază că „Eternelle et Fascinante Roumanie” este, de fapt, o chemare destinată să determine căderea zidului internațional de neînțelegere care înconjoară „victima” numită România. Alain Barrau mai spune că niciun veritabil prieten al României nu poate să rămână insensibil în fața acestei lucrări. Semnalează, de asemenea, gravitatea evenimentelor din 1989, pe cea a minerilor și a orfelinatelor care, spune el, au impresionat profund negativ opinia publică. Alain Barrau își exprimă și el disponibilitatea de a purta cu Adrian Costea o discuție directă și personală, pentru a examina împreună mijloacele de informare reciprocă între cele două țări, în cadrul procesului de aderare a României la Uniunea Europeană. Ceea ce, de asemenea, s-a întâmplat, în mai multe rânduri, unde au fost aprofundate modalitățile de integrare și aderare ale României.

• **Michèle Sabban**, Director general în Ministerul Economiei, Finanțelor și Industriei, îi transmite lui Adrian Costea sincere mulțumiri pentru încrederea de a o lua asociată (pe Michèle Sabban) în misiunea pentru Emil Constantinescu (precizare: în practica diplomatică franceză, un cadou precum „Eternelle et Fascinante Roumanie” are sensul unei invitații la parteneriat în misiune). „A da națiunii și poporului român o adevărată și nouă imagine și să faci ca această imagine să devină realitate, iată o misiune pentru care nu putem decât să vă felicităm” - mai scrie Michèle Sabban. Ea ține să-și declare susținerea personală față de Adrian Costea în demersul său, precizând că factorii economici și politici sunt legați inextricabil între ei. În final îi mulțumește pentru carte, pe care o consideră „de o mare bogăție simbolică”. Michèle Sabban i se adresează lui Adrian Costea cu apelativul „Ambassadeur at Large, Conseiller Extraordinaire”.

• **François Nicoulaud**, Director general în Ministerul Afacerilor Externe, fost ambasador în mai multe țări și Președinte al Agenției pentru Educație în limba franceză/diaspora, îi adresa, la data de 6.03.2000, mulțumiri călduroase, atât pentru carte cât, mai ales, pentru scrisoarea însoțitoare („*Lettre ouverte à la démocratie et au monde libre*”). El susține că, în afară de frumusețea și interesul intrinsec al cărții, care sare în ochi, mai importante sunt ideea care a dat naștere acestei cărți, principiile care au stat la baza concepției, precum și natura convingerilor care au însoțit-o. François Nicoulaud mărturisește că l-a sensibilizat în mod deosebit faptul că această lucrare a fost publicată de un grup editorial din Franța.

• **Claude Pompidou**, văduva fostului președinte al Franței, îi transmite lui Adrian Costea, pe data de 17.02.2000, că are cunoștință de existența misiunii sale, încredințate de Pre-

„România revoluționară” de Daniel Rosenthal

MIHAI VITEAZU
reporter de război

Mihai Viteazu - autor literar este, desigur, o formulare excesivă. Dar nu prin insuficiența calităților stilistice ale „autorului”, ci prin lipsa de intenție literară a scrierii. Mihai Viteazu nu s-a gândit niciodată să se dedice scrisului, a făcut-o doar - atunci când a făcut-o - pentru a comunica. Iar ceea ce avea el de comunicat era dramatic. Dramatică, ba chiar tragică, era și conștiința domnitorului. Acest lucru se vede și se simte și după 416 de ani.

Astfel, Mihai Viteazu ni se dezvăluie ca scriitor nu prin intenția, ci prin consecința textelor sale care sunt, de fapt, scrisori diplomatice. Aceste scrisori pot fi judecate literar atât în perspectiva literaturii contemporane, cât și în cea a epocii sale. Ele rezistă fără nicio fel de problemă ambelor raportări.

Amintesc aici faptul că Mihai Viteazu a fost contemporan în veac cu Niccolò Machiavelli, Ludovico Ariosto, Baldassare Castiglione, Michelangelo Buonarroti, Pierre de Ronsard, Torquato Tasso și Tomaso Campanella. Iar scrisorile sale diplomatice se constituie, în perspectiva gândirii contemporane, în veritabile reportaje de război.

Propun, aşadar, o reconsiderare istorică a autorului primului „model de țară” prin chiar scrierile și vorbele sale. Talentul de narator, dublat de dimensiunea moralistă și sapientială a scrierii, se manifestă plenar în Scrisoarea din 12 septembrie 1595, după bătălia de la Călugăreni, scrisă de Mihai Viteazu către hatmanul polon Stanisław Zolkiewski, castelan de Liov. (M.M.)

”Ioan Mihai, din mila lui Dumnezeu, palatin ereditar al Țării Românești

Strălucite și mărite hatman de câmp, prieten al nostru sincer iubit. Ne-a scris Domnia voastră ca să vă înștiințăm mai sigur despre ostile turcilor.

Deci să știți că ne-am bătut cu turcul, înainte de vreo trei săptămâni în țara noastră la Călugăreni, în care bătălie bunul Dumnezeu ne-a ajutat nouă creștinilor într-un chip minunat. Au fost tăiați mai întâi trei pașale și mai mulți ceauși, dintre care vreo câțiva au fost prinși chiar vii. Am înțeles apoi, de la prizonierii mai proaspeți, că în lupta aceea au căzut 7.000 de turci, iar ceilalți, îngroziiți până în suflet, printre care însuși Sinan Pașa, se pregăteau să-și întoarcă pașii spre Dunăre. Adevărat că noi înșine i-am lăsat lui calea slobodă în țara noastră, și asta din pricină că,

în vremea aceea, ostirea noastră se împușinase peste socoteli. Când au cunoscut turcii acest lucru, au întins-o spre București.

Și trupele lor sunt acum astfel împărțite: cu Mehmed Pașa la București sunt 10.000, ocupați cu construirea acolo a unei fortărețe. Iar cu Sinan Pașa și Hasan Pașa sunt în jur de 30.000 care, în ziua aceasta, au plecat spre Târgoviște. Întreaga ostire nu trece de 40.000. Luptătorii abia sunt douăsprezece mii, căci știm sigur că ienicerii abia de sunt o mie două sute, numărându-i și pe recruții agemoglani. De bună seamă că au fost adunați la noi, înainte ca turcii să ajungă la Târgoviște, patru prizonieri, printre care unul era bașcauș. Aceștia, punându-i la chinuri, au fost întrebați: cum se face și de ce s-a ridicat Sinan Pașa și ceilalți împotriva înfinturilor noastre cu trupe militare așa puține? Fiecare dintre ei dădea răspuns asemănător: fără îndoială de aceea sunt așa puține trupe, pentru că se nădăjduia pe curând pe ajutorul Hanului tătarilor, așa cum i-a fost trimisă poruncă aspră de la Împăratul turcilor. Însă acesta lipsește până acum. Care lucruri îi dau multă grijă lui Sinan Pașa. Adeseori a cerut ajutoare de la Marele Împărat, însă nimic nu i s-a trimis. Căci oastea cea mare a trebuit să fie trimisă împotriva persanilor, care îi dau de furcă zdrăvăn...

Apoi, o altă oaste, mai mică, împotriva francilor, care tot așa îi macină cumplit forțele pe mare. Aceștia, pe care le socotim sigure, vi le înștiințăm Domniei Voastre și cât mai stăruitor vă rugăm ca pe acestea să le cântăriți în inima voastră și să ne trimiteți cât mai curând ajutoare, nouă creștinilor, căci niciodată nu va fi mai ușor decât de astă dată să putem să-l zărobim pe vicleanul dușman până la capăt, numai dacă ați voi să ne sprijiniți cu trupe auxiliare.

Eu, firește, cu toate că doresc peste măsură să mă năpustesc iarăși asupra dușmanului, socotesc totuși că trebuie așteptat ajutorul altor creștini. IARĂȘI ȘI IARĂȘI VĂ RUGAM STARUITOR SĂ STINGEȚI FOCUL CARE ARDE PĂREȚELE VECINULUI, ÎNAINTE CA EL SĂ VĂ AJUNGĂ PE VOI (s.n.). Asta întradevăr vă rugăm, înainte de toate, că dacă ați hotărât să ne aduceți ajutoare, ca să fim asigurați de asta cât mai tare și să fie limpede pentru noi voiața Domniilor Voastre.

Dat în lagărul de la Dâmbovița, la 12 septembrie 1595”

P.S. Pe 9 august s-au împlinit 416 ani de asasinarea, pe Câmpul de la Turda, a voievodului întemeietor de țară întregită, Mihai Viteazu. La mănăstirea Plăvicieni (locul în care, în 2010, au fost

descoperite osemintele domnitorului), s-a făcut cuvenita comemorare de sfânt martir al neamului, cu citirea acatistului și tot ceremonialul religios. În imagine, un detaliu din statuia de la Plăvicieni, reprezentând capul lui Mihai Viteazu, tăiat. Statuia este realizată în lut ars de artistul plastic Aurelian Bădulescu. Socul statuii este un trunchi de stejar secular tăiat în secțiune oblică, în așa fel încât „ochii” voievodului să privească la privitor.

Un român pe tronul Ungariei:
ȘTEFAN CEL SFÂNT (997-1038)

Col. (R) Dr. Mircea Dogaru

Rădăcinile istoria românească a anilor 1002-1003, izvoarele scrise semnalează consumarea unui violent conflict armat care a oprit proaspătul unsiu rege „de Unguar” (25 decembrie 1001) Ștefan „cel Sfânt” (997-1038), pe „Geula cel Tânăr” (Gyula, Iuliu, Gelu etc., al gestelor ungurești, adică Iuliu), dinastul de la Bălgrad (Alba, cetatea lui Iuliu, Alba Iulia). Acesta era urmaș al unificatorului întregii „Țări de dincolo de Codru” (Silvania), țară numită „Ultrasilvania” și, ulterior, și „Vlachia Tan Siuana” (Codex Latinus Parisinus) - „Geula” cel Bătrân.

„Ultrasilvania” devenise, de la jumătatea secolului X „un regnum latissimum et opulentissimum” (Chronicon Pictum Vinbodonense), o mare ȚARĂ a românilor, unificată de „marele și puternicul duce” („dux magnus et potens”) „Geula cel Bătrân”, un duc, pe care atât arheologia, prin lipsa oricăror urme maghiare în a doua jumătate a secolului X (dr. Radu Heitel), cât și izvoarele narative (Chronicon Pictum, Anonymus), îl conturează ca pe un stat („regnum”) independent! Întradevăr, „Geula (Iuliu) cel Tânăr” moștenește eredități nu numai „domnia peste întregul regat al Ultrasilvaniei”, ci și dușmănia „Ungurilor care locuiau în Pannonia” (deci, la vest de Tisa, fluviul ajuns hotăr al ducatelor românești cu eterogenul duc, „de Unguar”). Cauzele adânci ale conflictului fiind cunoscute, întrucât, prin moartea lui „Gelu Românul” (c. 901), acel „dux Blachorum” din centrul Transilvaniei (Anonymus), rezistența românilor intracarpatici în fața noului val de migrație, departe de a înceta, se accelerase, pe măsura împlinirii procesului de unificare teritorială între Carpați Orientali, Meridionali, Mureș și Tisa, rămăne de stabilit motivația imediată a agresiunii ungare din 1002.

Potrivit gestelor, adversarul lui „Geula cel Tânăr”, Ștefan „cel Sfânt”, se trăgea, pe linie paternă, din româno-maghiarul Toxun (nume pecenegi-cuman, pătruns deja în onomastica românească, sub forma Toxabă). Acesta era nepotul lui Arpad - și avea un fizic singular printre maghiarii finici și turcii care-i însoțeau, fizic moștenit de la mama sa, fiica lui „Menumortu” - du-

cele Bihorului (între Tisa și Carpații Occidentali): „ochii frumoși și mari”, „părul negru și moale” căzând în „plete de leu”. Era, așadar, fiul ficei lui „Menumortu” și al metisului maghiaro-român Zulta (Zulta provenea din căsătoria lui Arpad cu fiica creștină a lui „DUCA” din Țara Unguarului, cucerită de maghiari după fixarea lor în regiunea numită cu un cuvânt din limba locului - „muncă” - „Muncaci”).

Toxun fusese căsătorit, de mama sa, româncă, cu o „femeie din Țara Cumanilor” (nume dat în epocă teritoriilor românești din Transilvania intracarpatică și de la est și sud de Carpați). Era, mai mult ca sigur, și ea, o româncă sau româno-cumană ortodoxă, de vreme ce și-a botezat unul dintre fii, în rit ortodox, „Mihail”, iar acesta, la rândul său, avea să-și boteze copiii „Vasile” și „Vladislav”. Toxun a lăsat moș-

tenire „ducatul Ungariei primului născut” - „Geysa”. Tot preferențele mamei i-au adus probabil noului duce ca soție pe una din ficele lui „Geula” (Iuliu) cel Bătrân, tatăl (sau bunicii) lui „Geula cel Tânăr”, „Sarolt” în ungurește (Sarolta). Lăsând la o parte faptul că numele „Geula” (Gyula, Gelou) al documentelor este des întâlnit în onomastica și toponimia românească, sub formele de Gelu, Giulea, Giulița, Giulești, Iula, Julea etc., ascunzându-l cu certitudine pe Iuliu, interesant este faptul că „Saroldu” - „Sarolta” în cumană și, respectiv maghiară, s-ar putea traduce prin „Oltul alb” sau „pământul ud de apa Oltului” („sar” - „noroi”, pământ îmbibat cu apă), într-un cuvânt „Țara Oltului”. Cum „Geysa” nu putea moșteni sau revendica acel străvechi teritoriu de autonomie românească al viitoareii Transilvanii, este de presupus că a pețit-o

pe fiica ducelui (voievodului) său, Iuliu cel Bătrân, cel care, ieșit din Țara Oltului avea să-și stabilească reședința la Bălgrad - Cetatea Albă, dându-i numele său Alba Iuliu - Alba Iulia. O fiică al cărei nume nu s-a păstrat, fiind înlocuit cu de atâtea ori în cronici cu cel al regiunii de baștină! Tradiția ne informează în plus că „Sarolt” scria cu litere „morave”, deci cu literele chirilice ale alfabetului recent adoptat de români, odată cu limba slavonă ca limbă liturgică și că a construit la Vesprem o catedrală care seamănă izbitor cu rotunda baptisteriului ridicată în 947 de tatăl său la Alba Iulia.

De asemenea, și-a botezat fiul, născut în anul 969, în ritul și în limba sa, „Waic” - Voicu, nume semnificativ, care apare până târziu în veacul XV în actele cancelariei ungare cu eticheta apartenenței etnice („Vaik Olachis”). Regal - îl va numi pe ace-

ta, în românește, ca pe un părinte spiritual al său - „TATA” (Chronicon Pictum Vinbodonense). De unde, spune Cronica Pictă de la Viena, numele mănăstirii TATA și al tuturor pământurilor acordate lui Deodatus (ex. „Tătabanya”). Din moment ce, în textul latin, apare cuvântul românesc TATA, ca echivalent al lui părinte (pater) este de prisos să mai subliniem că „Szent Istvan” avea ca limbă maternă ROMÂNĂ, pe care o vorbea în familie și la curte.

Pretențiile regelui Voicu-Ștefan asupra Transilvaniei nu puteau decurge, așadar, decât din calitatea sa de român și invocarea drepturilor mamei sale, a însăși originii sale voievodale românești. Venind însă în fruntea unei oștiri străine, Voicu-Ștefan avea să întâlnească - fără rezistența stăpânilor de drept ai pământului intracarpat, românii, conduși de frațele ori nepotul românei „Sarolt” - pe românul Iuliu („Geula”) cel Tânăr, urmașul legitim al unificatorului Transilvaniei, „Geula” (Iuliu) cel Bătrân (vezi Anonymus, p. 96, 121, 123 și Chronicon Pictum, p. 146, ed. G. Popa Lisseanu; M. Bogdan, Românii în secolul al XV-lea, București, 1941, Anexa 3, p. 225-226).

Așadar, la 1002-1003, s-a consumat un conflict dinastic similar celui care avea să-i opună pe regii Franței regilor britanici, în „Războiul celor o sută de ani”, mișcând interesul căpeteniilor militare din Pannonia pentru acaparea drumului sării de pe Mureș și a principalelor bogății ale solului și subsolului transilvan.

Pretențiile românului Voicu, metamorfozat în ungurul „Szent-Istvan” a stat la baza îndelungatei agresiuni a regilor de la Budapesta asupra ȚĂRII românești intracarpatice. Agresiune motivată prin reverențierea de către aceștia a moștenirii lor românești și concretizată, după trei secole de confruntare, prin tratatul de la Seghedin, din 1310, când voievozii Transilvaniei, înapoiind coroana lui Voicu - Ștefan, pe care o câștigaseră prin luptă, recunosc, în urma falimentului dinastiei româno-maghiare a Arpadienilor, suveranitatea noului rege, întemeietor de dinastie, franco-italianul Charles I Robert d'Anjou (1308-1342), care nu putea înțelege relațiile dintre state decât în manieră occidentală, ca relații între dinastii raportate ierarhic dominate de împăratul romano-german și papă.

LARRY WATTS

România, scoasă din jocul european de foștii „prieteni” din Pactul de la Varșovia

Istoricul și publicistul american LARRY L. WATTS nu este un nume necunoscut în România. Neînhabitat de nicio prejudecată istorică sau vreun parti-pris politic, el a scris istoria recentă a României de pe poziția istoricului profesionist care nu escamotează probele și nu deturmează sensul faptelor, așa cum fac mulți dintre așa-zii istorici români. Cărțile lui au o franchețe exemplară și dezarmantă pentru toți cei care ne boicotează istoria și identitatea, fie ei români sau străini. Dintre aceste cărți, menționăm „Reforma militară românească și integrarea în NATO”, „O Casandă a României. Ion Antonescu și lupta pentru reformă 1918-1941” (volum considerat drept cea mai bună biografie politică a Mareșalului Antonescu), „Cei din urmă vor fi cei dintâi” și „Ferește-mă, Doamne, de prieteni”. Acesta din urmă este un volum monumental de 795 de pagini, cu aproape 3000 de note de subsol și o bibliografie de peste 800 de titluri. În această carte, care a produs un veritabil cutremur în conștiința publicului avarizat, Larry L. Watts analizează războiul rece clandestin dus de țările din Pactul de la Varșovia cu România. O Românie pe care, în cartea sa, americanul nostru o plasează la înălțimea și în lumina adevărului istoric. Într-un interviu acordat Irinei Airinei, pentru cartea acesteia, „Anamnezis”, Larry L. Watts sintetizează și relevă adevărul privind atitudinea dușmănoasă țărilor vecine față de România, precum și poziția Satelor Unite. (Miron Manega)

Războiul secret împotriva României

Noi, americanii, nu am știut prea multe despre situația României, românii fiind nerecunoscuți ca naționalitate și religie în Imperiul austro-ungar. Ei i-au catalogat foarte urât pe români și au făcut un apel la uciderea lor în masă. Ceea ce s-a și întâmplat, în Transilvania, în 1849. Ca și în Basarabia, în acea perioadă. Politica justificativă a Imperiului Țarist, aceeași cu cea a Imperiului Habsburgic, apoi austro-ungar, a funcționat și în Statele Unite, unde băștinaii, cucerii prin expansiune imperialistă, au fost etichetați ca inferiori, ca un pericol pentru toată lumea.

Războiul secret din interiorul Pactului de la Varșovia împotriva României are rădăcini mai adânci, românii constituind o insulă de latinitate între cele trei imperii înconjurătoare – rus, habsburgic și otoman și urmașele acestora. [...]

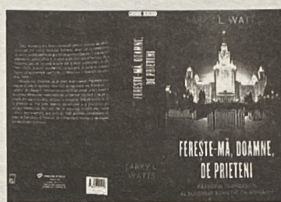
Sovieticii, ca și rușii înainte, au avut o atitudine de total dispreț față de români și, în consecință, această abordare a fost înrădăcinată în sistemul de învățământ. Au practicat un șovinism care justifică expansiunea lor în zona Moldovei, ei pretinzând despre români că sunt barbari, sălbatici, lipsiți de orice competență și nu merită nici un fel de drepturi. Noi,

americanii, ne-am purtat la fel cu indienii. Și la fel s-au comportat austro-ungarii și, în special, partea ungară, unde a fost înrădăcinată aceeași concepție. Nu știu dacă austriecii au reformându-se noulor condiții europene.

România exclusă, până în 2007, la convorbirile UE cu Moldova

Dar, în Ungaria, nu au fost reevaluate lucrurile și, din cauza acestora, șovinismul este, încă, foarte puternic, afectând chiar politica de stat. Acum, o dată introdus în învățământ, devine o teorie acceptată, pe care este foarte dificil să o mai schimbi. În Ungaria de azi, în loc să aibă loc o reevaluare a sistemului de învățământ, cum, de exemplu, s-a făcut în Germania prin procesul de denazificare, este răspândită fără rușine politica sovietică antiromânească, iar fenomenul se extinde și în Franța, pe posturile TV de stat, unde se vorbește într-un mod extremist care nu poate să fie acceptat, astăzi, într-o Europa liberală.

Șovinismul este împotriva spiritului Uniunii Europene, este scandalos și pune un mare semn de întrebare asupra tuturor abordărilor politice ale ungarilor privitoare la România. De exemplu, până recent, reprezentatul UE în Moldova a fost un ungar.

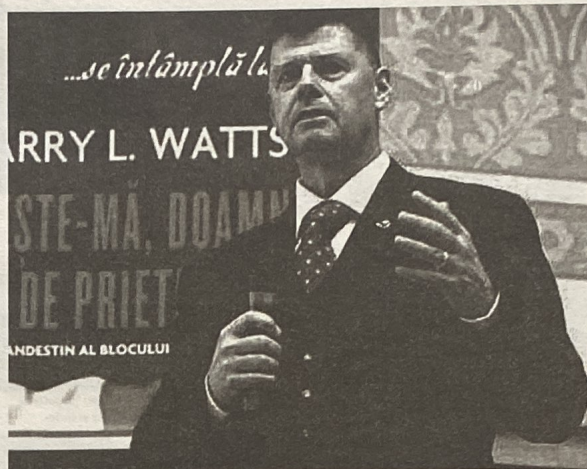

Dacă această persoană a fost născută și crescută în Ungaria, ar fi fost foarte dificil pentru ea să rămână neafectată de aceeași bază de șovinism antiromânesc. Și ce înseamnă asta pentru orice fel de abordare normală și constructivă? Marile puteri trebuie să ajungă la un acord între ele. E clar că, în prezent, Germania și Franța sunt foarte interesate să aibă o relație bună cu Rusia. E normal, între puterile mari, chiar și numai în interesul păcii. Dar de aici și până la a exclude România, până în 2007, din convorbirile cu Moldova, cu care are granițe comune și a cărei populație e majoritar românească, și, apoi, să se mai pretindă că România e deja reprezentată de un oficial al UE, originar din Ungaria, în aceste convorbiri, e o glumă proastă.

Șovinismul antiromânesc se învață în școlile din Ungaria

Autoritățile europene tac mâlc. Situația în sine este întorsă împotriva României, ungurii spun că România e antiungară! Dar șovinismul antiromânesc e evident – poporul român rămânând un popor paria mulți ani după căderea lui Ceaușescu – e un fenomen foarte nou care trebuie combătut pe plan european. [...]

Aceste idei le sunt însculte prin școală. Și Kossuth este prezentat, de exemplu, ca un erou democrat, dar nu se scrie în cărțile lor de istorie despre șovinismul lui. Kossuth care a aruncat asupra românilor anatema de a fi niște ucigași care au luptat împotriva revoluției, cu Avram Iancu și cu ceilalți. E foarte greu să înțelegi asemenea mentalități, căci e vorba de o mentalitate, nu de un complot, întrucât

nu oamenii creează această imagine, nu falsifică lucrurile intenționat, ei chiar cred asta. [...]

Imi imaginez cât de dificil ar fi pentru unguri să gândească despre Kossuth ca despre un criminal, căci el este o icoană pentru ei. Este un erou și pentru ei, și pentru diaspora din Statele Unite, multe organizații primind numele lui, iar mentalitățile, repet, nu se schimbă ușor. Șovinismul trebuie eradicat din sistemul de învățământ de oriunde. Asta nu este istorie, ci politică europeană. E o chestiune care trebuie abordată deschis. Adevărul este că țările din Pactul de la Varșovia au conlucrat împotriva României, încă din anii '60. În anii '70-'80, au continuat într-un mod foarte nociv, prin serviciile lor de informații, până în '91 [...]

După '62, România a încetat să mai depindă de sovietici pe linie de aviație și echipaje și a construit sau cumpărat avioane și a pregătit piloți cu ajutorul englezilor și al altor țări occidentale. În 1971, Brejnev declara: „Ceaușescu a mers prea departe. El conduce lupta împotriva noastră și reprezintă obstrucția fundamentală în calea liniei noastre. (...) Tot în 1971, la Conferința de la Crimeea, Kadar acuza: „Ceaușescu ne-a abandonat întotdeauna (...), a trădat poziția comună”.

Toate aceste performanțe pozitive ale României au fost sistematic subminate de „prietenii”. Politica excepțională a României în Orientul Apropiat, de pildă. Ceaușescu a fost convins până în măduva oaselor că, de fapt, el poate să aducă o contribuție importantă în problema această. Yossif Gornin a scris despre această politică pro-israeliană. El a cunoscut foarte clar situația din România, fiind director al Departamentului Europa de Est din Ministerul de Externe al Israelului din '79 până în '85, după care a fost ambasador al Israelului în România până în '89.

Israelul a recunoscut meritele internaționale ale lui Ceaușescu

Unul dintre lucrurile cele mai importante care trebuie luate în considerare despre Ceaușescu este faptul că România a fost singurul stat din blocul comunist care a întreținut relații diplomatice și economice cu Israelul și singurul din acest bloc care nu le-a întrerupt niciodată, fapt care i-a conferit lui Nicolae Ceaușescu o pondere deosebită în politică externă a Israelului și, în genere, a occidentului. Pe plan strategic, acest aspect este foarte important. Din cauza politicii lui Ceaușescu, „prietenii” din est au denigrat total România. Dar, exact în mijlocul revoluției din 1989, la 24 decembrie, în paginile ziarului „The Washington Post”, în care toți șefii de stat se refereau la tiranul sângeros și monstrul Ceaușescu, Shimon Peres a scris că, pentru Israel, nu este așa de ușor să facă astfel de considerații din cauza că, chiar dacă omul a fost un tiran pe plan intern, pe plan internațional el a fost omul păcii. Acest lucru e interesant din două motive. Nu atât prin ceea ce a spus despre Ceaușescu, ci prin ceea ce a spus despre relațiile dintre Israel și România. Relația româno-israeliană a fost puternică, decenii de-a rândul. Nu numai datorită rolului de mediator jucat de România, ci și din cauza sprijinului pe care Israelul l-a oferit țării dumeavoastră. Pe la începutul anilor '80, Ceaușescu a pierdut sprijinul american-evreiesc, dar nu a pierdut sprijinul Israelului. [...]

În România de după '89, puterea a fost acaparată de vechii agenți sovietici înalțurați de Ceaușescu iar Valul „legendei negre” a continuat să se îndesească. Foștii „prietenii” din Pactul de la Varșovia au scos România din joc. Ei sunt, astăzi, bunii europeni...

PARLAMENTUL SUEDEZ,

un model care ne-ar scăpa de hoți

Suedia este o monarhie constituțională. Din 1971, Parlamentul țării este unicameral și are 349 de membri, aleși prin vot direct și proporțional, ei reprezentând 9,2 milioane de cetățeni. Regele Carl al XVI-lea Gustaf îndeplinește doar funcții ceremoniale, cele politice fiind preluate de Purtătorul de Cuvânt al Parlamentului. Prezența la alegerile organizate la fiecare 4 ani este peste 80%. Suedezii consideră dezbaterile politice și prezența la vot esențiale pentru democrație.

Fără privilegii pentru politicieni

Țara este condusă de clasa politică, nu de rege, iar suedezii sunt extrem de implicați și de atenți la activitatea depusă de cei cărora le dau votul, motiv pentru care accepția nu au privilegii și nici nu beneficiază de condiții de lux. Până în 1990, în Suedia nici nu existau locuințe puse gratuit la dispoziția parlamentarilor. Aceștia obișnuiau să doarmă pe canapelele din birourile lor, situate în clădirea Parlamentului. În prezent, parlamentarii suedezi au la dispoziție garsoniere deținute de stat, cu o suprafață de circa 40 de metri pătrați. Singură camera este folosită atât ca living, cât și ca dormitor. Spălătoria este comună iar demnitarilor trebuie să se programeze din timp dacă vor să-și spele așternuturile. Sunt și parlamentarii care trăiesc într-un

spațiu chiar mai mic, de doar 18 metri pătrați. În aceste cazuri, inclusiv bucătăria este împărțită în comun. Nu există personal de serviciu, iar regulile sunt stricte: «Păstrați curățenia».

Biroul unui parlamentar are circa 18 metri pătrați. Demnitarul nu are secretare sau consilier, nici mașini de serviciu cu șofer. Resedința oficială a premierului suedez nu depășește 300 de metri pătrați. Nici acesta nu beneficiază de personal de serviciu. Mai mult, purtătorul de cuvânt al guvernului a declarat că premierul își calcă singur cămășile și își spală singur rufe, la fel ca orice simplu cetățean.

Suedia este împărțită în 21 de comitate, conduse de câte un birou administrativ numit de guvern, împreună cu un consiliu ales de cetățeni. Pe teritoriul Suediei sunt 290 de localități.

Nici primarii, nici guvernatorii nu au dreptul la reședințe oficiale gratuite, iar consilierii nici măcar nu au salariu lunar sau un birou propriu, așa că lucrează de acasă. Numai parlamentarii care lucrează la elaborarea legilor se consideră că exercită un serviciu public pentru care trebuie să fie remunerati cu salarii lunare. Un parlamentar suedez câștigă aproape dublul venitului net al unui profesor.

Fără indemnizații speciale

Parlamentarii care nu domiciliază în capitală nu primesc bani în plus pentru

costurile suplimentare, cum ar fi plata unei eventuale chirii sau pentru a avea asistenți la cabinetele parlamentare din localitățile de origine. Acolo, mulți dintre ei lucrează de acasă și utilizează sediile partidelor sau bibliotecile publice pentru a se întâlni cu alegătorii. Toate călătoriile cu avionul ale parlamentarilor trebuie să fie aprobate și rezervate la agenția de turism din cadrul Parlamentului, nefiind alocate indemnizații speciale.

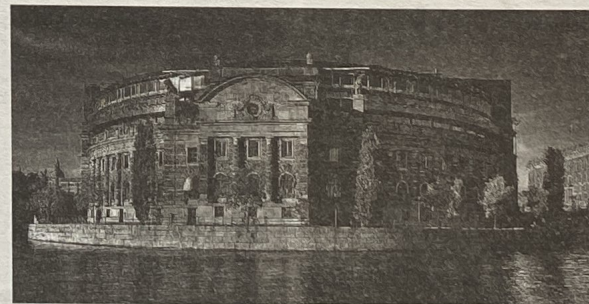
Fără imunitate

Politicienii suedezi nu sunt privilegiați în fața legii și nu se bucură de niciun fel de imunitate.

Fostul vicepremier al Suediei, Mona Sahlin, a cumpărat o ciocolată și alte câteva obiecte personale cu credit-cardul guvernamental și a plătit scump – și-a pierdut postul. Scandalul a fost celebru în anii '90, fiind cunoscut sub numele de „cazul Toblerone”. Sahlin și-a compromis cariera politică, fiind nevoită să demisioneze din funcția de lider al Partidului Social Democrat.

Transparență și control cetățenesc

Cetățenii sunt foarte atenți la modul în care Parlamentul își folosește puterea. Transparența activității parlamentare are rădăcini în Constituție. Fiecare

cetățean are dreptul să verifice cheltuielile politicianilor, actele contabile emise de guvern și declarația de impozit pe venit a premierului. Mai mult, funcționarii trebuie să pună la dispoziția doritorilor corespondența zilnică și e-mailurile oficiale ale primului ministru, orice cetățean având acces la aceste informații.

În sala calculatoarelor este posibil chiar să studiezi traseul unor documente, cum ar fi cheltuielile guvernamentale sau detaliile unei licitații publice. De exemplu, unul dintre rapoartele cu cheltuielile premierului a inclus și prânzul luat împreună cu președintele Băncii Centrale, precizându-se chiar și ce au mâncat și au băut cei doi.

Administrația Parlamentului suedez ține socoteala cheltuielilor, în rapoarte ale membrilor, depozitate într-o singură încăpere. Există dosare individuale pentru fiecare dintre cei 349 de demnitari, precum și pentru Purtătorul de cuvânt al Parlamentului.

Orice suedez poate veni să studieze dosarele sau poate cere informațiile prin intermediul Internetului.

Principiul transparenței este inclus în Constituția suedeză de mai bine de 200 de ani. El face ca excesele de putere sau cazurile de corupție să fie extrem de rare în această țară.

Sursă: m.ziare.com

Integrarea în Niciunde și în Nicăieri!

Col. (R) Dr. Mircea Dogaru

Momentul în care, după 1991, Germania reunificată și distrugătoare a Cehoslovaciei și Iugoslaviei (în baza „Principiului Kohl”) a devenit „motorul” „Statelor Unite ale Europei”, lojile masonice ale SUA și NATO s-au împotrivit sfârșitului, pe de o parte, și prăbușirii, pe de altă parte, a construcției europene.

O „Europă Unită” de expresie germană va fi întotdeauna respinsă și de SUA, și de Rusia, și de Sudul latin și civilizată al continentului. Ceea ce nu înseamnă, însă, că agenții celor interese nu au continuat și nu continuă să lucreze, punând deja bazele altei „noi” geopolitici sau „Noi Ordini Mondiale”, post-Europa, prin intermediul unor asociații „culturale” ale

minorităților reale sau inventate din România și cu largul concurs al ticăloșiei, lăcomiei și incompetenței autoinducte, „elite” politice și intelectuale românești, ajunsă la decizie ca interfață a „ocupantului”.

Din anul 2002, când s-au desfășurat „congrese” (8 octombrie) la București (al „valahilor”) și Chișinău (al „moldovenilor”), iar gogomanii care „s-au săturat de România” au ridicat la Bruxelles problema prezervării „limbii ardelenești”, ofensiva se poartă nu numai împotriva statului român centralizat, unitar și independent (ajuns, deja, o amintire) ci, în primul rând, împotriva poporului român, care este structural agresat, și a numelor de ROMÂN și ROMÂNIA!

Ne confruntăm cu diversiunile, de proastă calitate, „aromă” sau chiar „cumană” și cu „implementarea” non-identității dintre români și... românii cu trambitarea existenței unui „popor moldovenesc” până la Carpații Orientali, a unui „popor ardelen” sau „ardeleno-bănățean” și a unui „popor valah”, care i-ar grupa pe românii sudici, îndemnați de la Freiburg, din Germania, să se declare „minoritate etnică” nu în Grecia, FYROM, Albania, Bulgaria, Kosovo, Bosnia-Herțegovina, Serbia,

Muntele, Croația și Slovenia, sau de ce nu, în SUA, ci... ÎN ROMÂNIA!

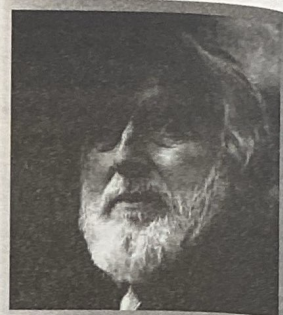
Sub lozincile „reformei”, „privatizării”, „democrației” și „integrării”, capacitățile productive, specialiștii, cercetarea, justiția, poliția, serviciile speciale etc. ne-au fost distruse; o birocrație stufoasă și o legislație „de partide”, contraproductivă, blochează, cu sprijinul unei politici financiare-bancare antiromânești, inițiativele private, stimulând corupția; solul și subsolul ne-au fost înstrăinate; legislația „contabililor” sănătății ne destinează genocidului; învățământul depersonalizat, cultura încapută pe mâna veleităților și antiomaniilor, media - instrument în mâinile ocupantului ne-au șters tradițiile, mândria de a fi români, voința de supraviețuire ca națiune, alienând tinerile generații, care, din lipsă de perspective, se orientează, ca mână de lucru ieftină, în afară, sau devin exclusiv consumériste, în interior.

Primitiva întrebare: „Ce ai făcut în ultimii 5 ani?” a făcut loc vânătorii instituționalizate de vâjtoare, în numele unei propagande de tip stalinist, care face din alb-negru și invers, din trădători - eroi, din apărători ai patriei - criminali de război, din imbecili - „genii neînțeleși”

și VIP-uri, din lichele și vivandiere - modele de conduită, vizând nu „re” ci decreștinarea românului, distrugerea moralei și coeziunii sociale, a sentimentului apartenenței la un popor de străveche cultură, un stat și o națiune.

Cu neica-nimeni, de pe strada, ajunși miniștri, borfași - oameni politici și vechi politicieni pe post de instructori de „europenism” sau kominterniști - șefi de comisii de epurare („lustrare”), pe punctul de a fi destrămat ca ființă etnică, pentru a fi furat ca-n codru, poporul român traversează astăzi cea mai neagră, de până acum, perioadă din istoria sa îndelungată, noul ocupant fiind - ca și „teroriștii” - invizibil, dar omniprezent.

Iar ceea ce a mai rămas din TERRA NOSTRA, agresată de proiecte de legi segregacioniste și pretenții de „restituție” care anihilează, sub lozincă anticomunistă, reformele lui Ferdinand Intregitorul (1914-1927), Carol I (1866-1881, principe; 1881-1914 rege) și Alexandru Ioan Cuza (1859-1861, domnitor al Principatului Unite; 1861-1866 principe al României), vizând reînvierea himerelor hungariste și romano-germane medievale, pare a se destrăma în chiar pragul mult trambitei „integrări” în Niciunde și în Nicăieri!

Adrian PĂUNESCU

ROMÂNIA, ULTIMUL BAL

În loc să fim o țară numai frați, Simțim, în noua epocă barbară, C-am fost, în viața noastră, blestemați S-ajungem chiriși, la noi în țară.

Din tot ce facem, nu avem nimic, Ne macină străine interese, Făina noastră n-are spor nici pic, Nici pâinea în cuptor nu ne mai iese.

Trăim același tragic simțământ, Sub politicieni și sub contabili, Că noi, ca neam, avem destul frânt Și suntem de prisos și nerentabili.

Umili, ne cerem scuze de la toți, Că nu ne-au chinut destul în viață, Și ne conduc niște fanarioți, Ce pe cei mici trădarea li învață.

Poet nebun, ce vorbe mai îndrugi, De zici că ești din neam ce nu se lasă, Când am ajuns în țara noastră slugi Și suntem cerșetori la noi acasă?

Și vii, și morți, amestecați, acum, Dispuși să emigreze se arată, Mormintele se pregătesc de drum, În România deromânizată.

Sus-puși nu mai au nimica sfânt, Ca pe cravate, jurământuri și schimbă, Nu mai avem nici fabrici, nici pământ, Vorbim și limba noastră-n alta limbă.

Și-acum, se-aude clopotul fatal, Vin vremuri de urgie și de grîndeni Și este seara ultimului bal, Din zori, vom fi români de pretutindeni.

Probabil, mâine-aici va fi pustiu Și toți, în pribegie vom porni-o, Drum bun, popor pierdut la un pariu, Adio, mamă, patrie, adio!

Surse: Romania TV, Evz.ro

27 mai 1997, București - Urziceni - Tecuci

Roger Stone a spus-o pe șleau:

„Jumătate din populația României e spionată de Soros”

Roger Stone, consultant politic pentru președinții americani Richard Nixon, Ronald Reagan și Donald Trump, a fost, în luna iulie, la București, într-o vizită de „tatonare”. Cu această ocazie, Stone a acordat un interviu ziarului „Adevărul” și a dat mai multe declarații presei. Subiectul predilect al acestor declarații a fost miliardarul american George Soros:

„Am fost în Ungaria și în România ca să mă întâlnesc cu forțele anti-Soros din cadrul guvernelor de aici, alese în mod democratic și-au dat seama că Soros este un cancer și că el caută să submineze și să răstoarne guvernele de aici alese în mod democratic, prin violență. El a cheltuit o avere pentru a-și planta oamenii lui în guverne, și nu numai în cele din Ungaria și România [...] Ambasadele SUA, din Budapesta și din București sunt ambele complet populate cu oameni care sunt loiali lui George Soros.

Oamenii care fac ceea ce le cere Soros”, a declarat Roger Stone, citat de România TV. Ceea ce se întâmplă aici este că el luptă pentru a submina aceste democrații. El este cu siguranță în cădrășie cu serviciile de informații de aici. Serviciile de informații din ambele guverne derulează operațiuni ilegale, mai mult în linie cu CIA-ul nostru, decât sunt cu propriile guverne.

De exemplu, am fost informat despre supavegherea din România. Dumnezeu, jumătate din populația statului este spionată. Jumătate din populația din această țară este sub supraveghere. Este cutremurător ce are de gând Soros. El trebuie să fie oprit. Aceste Instituții ale Societății Deschise pe care el le-a înființat, care sunt fațade pentru terorism și pentru ceea ce este mai rău trebuie să fie închise.”

Declarații incendiarie au continuat și în ziarul Adevărul, căruia Roger Stone i-a acordat un interviu:

„Dacă îți se pare rău comunismul, îți poți

imagina o lume dominată de George Soros? Poate că îți oferă o bursă, dar îți ia libertatea. (...) Folosește aceste forumuri pentru o societate deschisă pentru a submina guverne alese democratic și pentru a le răsturna. Vrea totalitarism mondial, vrea să ia libertățile oamenilor. Cred că este un infractor internațional. Este implicat în SUA, Europa, România, Ungaria. Vrea să vă răstoarne guvernul pentru a reveni la un sistem mult mai rău decât cel pe care l-ați avut pe vremea lui Ceaușescu sau a sovieticilor”.

Roger Stone consideră că imaginea de om malefic pe care George Soros și-a creat-o în România are legătură cu manevrele politice ale acestuia.

„Pentru că vrea să vă răstoarne guvernul și să-l înlocuiască cu unul pe care să-l poată controla. Așa cum se întâmplă în Ungaria, în Europa de Est și chiar în SUA. Când finanțezi oameni care să susțină asasinarea președintelui

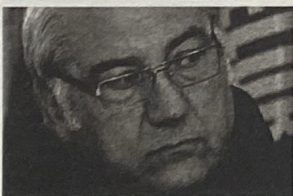
SUA, asta e o infracțiune gravă. Avem dovezi că a finanțat violențele de la mitingurile lui Donald Trump. Domnul Soros are mâinile pătate de sânge”, a mai declarat consultantul politic.

Stone a mai declarat că românii sunt cei mai ascultați oameni din lume de către serviciile secrete, în timp ce așa-zisul „stat profund” se folosește de pretextul corupției pentru a-și desfășura treburile murdare.

„YANUS” (notații, sublinieri)

În jurul pensiilor!

Valeriu Pricină

Este un subiect predilect, salvator de rating tv, cu mare încălcare emoțională, inserat constant între subiectele zilei, oricare ar fie ele.

Modul în care se poartă dezbaterile este creator de tensiuni și fricțiuni între varii categorii de pensionari (pensii de mizerie, inadmisibil de mici, versus pensii „speciale”, adică inadmisibil de mari, adică „nesimțite”). Legalitatea obținerii pensiei, ca drept imuabil, ilegalitatea unor amputări sau creșteri de pensie, după împrejurări, nu contează, pentru că sunt luate în dezbateră doar cuantumul și „mai ales, „scandaloasele” lor diferențe.

Un fapt care deranjează (mă deranjează!) - cei invitați să susțină dezbaterile, în afară celor câțiva reprezentanți ai asociațiilor și sindicaterelor de pensionari, sunt persoane care pot fi suspectate că sunt mai mult decât bine situate din punct de vedere material, chiar bogate, de vreme ce au ocupat sau ocupă poziții de lojă în mediul politic, administrativ, de afaceri

sau jurnalistic (pună parte dintre moderatorii înșiși). Adică bună spune că sunt persoane prea puțin dependente și mai ales prea puțin îngrijorate de perspectiva pensionării lor și a unei bătrânețe întreținute exclusiv din pensie.

Toată dezbateră asta publică, longevivă și furbundă, nu a dus la măsuri limpezite, corecte politic și social, juste legal, ci la o și mai mare încălcare, ba chiar la mai mari ilegalități, și la mai curat neconstituționale soluții. Toată „analiză” se poartă strict în interiorul domeniului, căutându-se doar aici cauzele neajunsurilor, inventându-se inovații de serviciu, făcându-se abstracție de o realitate care spune de la sine unde doare: în România nu sunt 5,5 milioane de pensionari, ci doar aproximativ 2,3 milioane, după modul în care sunt definiți prin lege organică: restul (și încă ce rest!) de 3,2 milioane fiind corpul consistent de asistați și primitori de ajutoare din varii motive, orânduite și ele juridic, dar fără a fi definite ca

pensii. De ce și în interesul cui s-a făcut, deci, acest amestec menit să supraîncalce apocaliptic sarcina financiară și organizatorică a Casei Naționale de Pensii (militarii și-au primit și își primesc pensia prin propria casă) și beneficiază de capitol din bugetul apărării)? În materie de cuantum, diferențele sunt judecate în cel mai curat stil bolșevic, afirmându-se ideea că o apropiere până la nivelare a cuantumului este o soluție de bază (înghetarea, sus, cu reduceri substanțiale chiar, sumele rezultate fiind distribuite în manieră colectivă, la bază).

Nimic, sau aproape nimic, în toată această gălăvie legată de pensii, despre modul catastrofal în care s-a făcut și se face politica economică, socială, în România, în ultimii douăzeci și șapte de ani, despre modul în care a fost prădută averea țării, între intangibilul și mereu protejatul investitor străin, și complicității lui dinlăuntrul - „aleșii”, camarilele, clientelele; nimic despre „licențele” criminale, soldate cu

victime, la propriu, ale regimului Boc-Bănescu. Nimic despre transformarea ideii de contributivitate într-o adevărată marotă a legiuitorilor în domeniu, deși nimeni nu poate da o explicație tehnică și coerentă care să arate prin ce mecanisme s-a topit fără de urmă fondul național de pensii, până mai ieri excedentat valoric.

În fine, multe ar mai fi de spus și de subliniat, dar nu putem încheia fără a mai sublinia că, în fixismul lor paralogic, cei care se pregătesc să clocească și să eclozeze o nouă lege a pensiilor, valabilă pe termen lung, nu par a fi aflat că lumea se schimbă abrupt, vertiginos, că milioane de locuri de muncă „clasice” se vor topi în procesul accelerat al informatizării și al robotizării (nu doar în domeniul industriilor) și că noile tipuri de întreprindere socială îi vor privi, deopotrivă, și pe virtualii pensionari, dar și pe presupușii lor contribuitori tineri, într-o formulă a vremii care va desființa bariera dintre vârstă, speranțe, datorii și implicări.

TREZEȘTE-TE, GHEORGHE, TREZEȘTE-TE, IOANE!

Emisiune realizată de MIRON MANEGA la 6 TV
În fiecare joi la ora 22.00, și în reluare duminică noaptea la 0.30

www.dacia-art.ro
DACIA ART

București, Bv. Carol I, nr 40-42.
Peste drum de Biserica Armenească
Aici pot fi găsite toate numerele revistei CERTITUDINEA

CREDITE SI REFINANTARI

Dobândă de la 3,5%

(Zero) comisioane

TEL. 0721.877.061

CERTITUDINEA

EDITOR: ART VERBA
Cont la Banca Transilvania, București:

RO56BTRLRONCRT0014531603

REDACTIA:
Bd. General Gheorghe Magheru
28-30, București
Tel.: 021.317.92.25; 0744.937.569

www.certitudine.ro
office@certitudine.ro
contact@certitudine.ro

DIRECTOR EDITORIAL:
Miron Manega
miron.manega@certitudine.ro

ART DIRECTOR:
Florin Mănescu

COORDONATOR VÂNZĂRI:
Dan Ungureanu
dan.ungureanu@certitudine.ro
Tel.: 0721.877.061

TIPĂRIT LA:
SIGMA MEDIA
B-dul Theodor Pallady nr. 54-56

ISSN 2559 - 6918

ISSN-L 2559 - 6918

ANTOLOGIA

CERTITUDINEA

Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România

Volumul 1

N. Bălușescu

Caragiale

Marie

Armen Eliade

Antonie

V. Alecsandru

George Cosbuc

Iluminat

Mircea Tălbănuș

eu
EDITURA

SA Emma

